

Edebiyat Defteri

Kadir AYTAR **-Yazıları-**

Oluşturulma Tarihi:
9 Aralık 2022 Cuma

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Keçi Peyniri

Bu kadarına da pes doğrusu! Kilometrelerce uzaktan ne yediğimize, ne içtiğimize, neler alıp, neler attığımızı karışıyor. Haddini bilmez, terbiyesiz! Yediği önünde yemediği arkasında. Bencil çocuk. Hiç olmazsa yemediklerini fakir fukaraya dağıtmayı düşünse bari. Keçi gibi inadı var. Keçi deyince keçi peyniri aklıma geldi. Şimdi olsa da yesek. Ne kadar da lezzetli olurdu değil mi? Aylardır hasret kaldık.

Yediği, içtiği, giydiği, gezdiği, marka takıntısı yetmiyormuş gibi kendisi için yapılan fedakarlıkları da görmezden geliyor. Bire densiz! Hayat “hep bana, hep bana” demekle mi geçecek? Hayatın sıkıntısını biraz da sen çek! Yok canım nerede? Onun için her şey tospembe. Bir de ukala mı ukala? Her şeyi sanki kendisi biliyor. Biz bir şey bilmiyoruz. Bir de bize akıl veriyor. Uzdan uza laflar sokuşturuyor. Kendisinin hiç mi hiç yapmaya yanaşmadığı fedakarlıkları bizden istiyor. Olabilir mi böyle bir şey? Aklim havsalam almıyor. Yahu insan birazcık da düşünür, kanaat eder, şükreder, sabreder. Düşündükçe beynim patlayacak gibi oluyor, kalbim daralıyor, boğuluyorum. Ateş bastı yine, ellerim titriyor. Ellerimin arı vızıltısı gibi frekans altı seslerini işitiyor gibiyim.

Kendisi için karşılıksız fedakarlıklara katlanan, yemeyip içmeyip ona yetiştiren şefkat kahramanı annesini çok incitmiş, kalbini kırmış. Kadıncağz günlerdir hatırladıkça ağlıyor. Gözlerinden sızan yaşlar, sessizce aşağıya süzülüyor. Anlaşılan tafefisi çok zor bir gönül yarası açmış. Kimseye bir şey de söylemiyor. Durdini içine atıyor. Yara derinleşecek diye korkuyorum. Verdiğim tesellilerin hiç birisi bu azabını teskin etmiyor. İnat mı bilemiyorum. İnadının belini kıramıyorum. Keçi inadı olsa gerek. Bak yine keçiden bahsedince peyniri aklıma geldi. Fırından yeni çıkmış sıcak ekmeğin arasına atıp yemek vardı şimdi. Ağzım sulandı. Keçi peynirine nereden kafayı taktığımı merak ediyorsunuzdur. Merak ededurun biraz daha. Şimdi sırası değil. Ben aylardır sabrediyorum, sizden de biraz sabır istiyorum.

O bizim ne çektiklerimizi görmezden geliyorsa, biz de onu görmezden geliriz, ne yani? Ama öyle hemence sıyrılmak da kolay olmuyor hani, evlat işte, hem de nankör bir evlat! Atsan atamazsın, satsan satamazsın. Ben de cahilliğine veriyorum? Tam büyümemiş, olgunlaşmamış, kabak gibi tın tın ediyor daha. Sonuçta yaşı biraz büyük de olsa çocuk değil mi? Bazen çocukluk ediyor işte böyle. Şefkatimiz daha ağır basıyor. Sabrın meşakkatli konağının kapısını çalıyoruz sürekli. Ama sabrın da bir sınırı var. Ne kadar dayanabiliriz bilemiyorum. Bu kart çocuk akli başında olması gereken yaşta. Az ya da çok hayatın zorluklarını bilen birisi. Elbebek gülbebek de yetiştirmedik ama böyle bazen haddini bilmezlik edişi üzüyor. Kargo ile börekler, çörekler, cici boğazlar kendisine yollanırken, iktisat akına bile gelmiyor. Bitmek tükenmek bilmeyen isteklerini sıralarken “yok” cevabın aldığı anda, “Şunu bunu, önünüze gelen her şeyi alacağınıza biraz tasarruf edin” yollu bize akıl hocalığı yapmaya kalkışıyor.

Geçenlerde bayrama diye gelişinde buzdolabını dolu görünce üzölmüş kendi kendine. Bana para yok diyorlar kendileri her şeyi götürüyorlar hesabı yapmış. Vay düşüncesiz vay. İnsan biraz düşünür, akleder, fikreder. İnsan bu kadar da mı çığ olur? Bir ana babanın vazifesi nedir? Borç harç da olsa o buzdolabını doldurmak ve çocuklarını doyurmak değil midir? Biz de onu yapmıştık. Boş olduğu zamanları görmedi tabi hiç. Kabaran borçlardan da haberi yok. Biz gurbetten oğlumuz gelecek, talebe evlerinde dilediği gibi beslenememiştir, gelince bir güzel her şeyi bulsun, bol bol yesin diye düşünüyüyoruz, adamın nankörlüğüne bak. Güler misin, ağlar mısın? Her tarafından bencillik akıyor. Bencillik basiretini bağlamış. Mideme ağrılar saplanıyor. Ah bir keçi peyniri olsaydı midemin hiçbir şeyi kalmazdı.

Bizim edepsiz anasından para istemiş herhalde. O da para sıkıntısından bahsedince, “Kilosu 20 liralık keçi peyniri yemeyi biliyorsunuz, ondan sonra da para yetmiyor diyorsunuz. 10 liralık inek peyniri neyinize yetmiyor sizin” demiş. Vay ukala vay! Bundan sonra kadın, sessizce ağlaması bir yana, aylardır bırakın keçi peynirini, bütün peynirleri kendisine haram etti. O gün bugündür ağzına bir dirhem bile peynir koymuyor.

Bu densizin kilosun 200 bin liraya gelen sigara içtiğini biliyor muydunuz? Bilmiyordunuz tabi. İnsanın 20 liralık keçi peynirine laf edebilmesi için biraz da kendisine bakması lazım değil mi? Tabi ki, siz de, “Bu kadarına da pes doğrusu!” diyeceksiniz.

Kolay Aşk

[italik] Âşığım demek çok kolay...

Sözünde durmak ve sadık olmaksızın çok zor...

Aşk, sevgiden hem keskindir, hem de netamelidir, vesveselidir, hatarlıdır, vartalıdır. Bir bakarsınız insanı anında yoldan çıkarır, maşukunun nefret ettiği azılı bir düşman haline getirir.

Aşk insanı çoğu zaman mecaza hapseder, perde üstüne perde çeker, karanlıklar içinde hayalete çevirir.

Mecazi aşklar âşığı aldatır, boğar.

Dünya mecazdır, gölgedir. Dünyevi aşklar, mecazla gölge ile boğuşmaktır. Asıla erememektir. Asıl olmasa, gölgenin ne işi var?

Âşık maşukuna “Sana canım feda!” der kolayca...

Ya iş sözünde durmaya gelince...

Mecazi maşuklar, gelip geçici şeyler, gölgeler sevmeye, can feda edilmeye layık mıdır?

“Seviyorum, deli gibi âşığım” diyenlerin çoğu yalancısıdır, mecazi aşkın kabuğunu kırıp çıkamayan riyakardırlar.

Âşık gerçekten âşıkça, izin verildiği kadar sevmeli, asıl aşka layık olanın hakkını gasp etmeye kalkışmamalı. Mecazi olana bağlanan, gölgelere takılıp kalan hem gâsıptır, hem mağsuptur.

Mecazi aşklarda belki aşılması gereken çöller, delinmesi gereken dağlar vardır ama, asıl aşılması ve geçilmesi gereken yer maşukun gönlüdür. Eğer onun gönlünü delip, aşkına bulanıp geçtiysen kurtuldun, Hak ve hakikate ulaştın, eğer orada takılıp kaldıysan boğuldun demektir.

Âşığım demek çok kolay...

Sözünde durmak ve sadık olmaksızın çok zor...

Âşık ile maşukun yolu bir, Hak ve hakikat olmalı...

Maşuk Cennet yolunda... Rehberi Hak ve hakikat...

Âşık Cehennem çukurunda... Gölgeler, oyunlar, perdeler, vartalar...

Dedim ya! Âşığım demek çok kolay, sözünde durmak çok zor. Bir zaman sonra; “Haydi herkes kendi yoluna!” denecekse, “Deli gibi âşığım” diyenlerin çoğu yalancısıdır, riyakardır. [/italik]

Kimsin Sen?

Kimsin sen?

Sen kendini biliyor musun, tanıyor musun?

Bunca yıl yaşadın, ömür sürdün, gün gördün. Sahi sen ne yaşadın, ne sürdün, ne gördün? Nereden gelip, nereye gittin, necisin? Bunlara birer cevap bulabildin mi?

Yaşayan sen miydin, yoksa başkası mı? Bunca yıl başkaları için mi yaşadın? Nelerini paylaştın? Hep başkalarının ardından mı koştun? Koyun gibi boynunda ip mi bağlıydı? Güden sen miydin, yoksa seni güden bir çoban var mıydı? Gören sen miydin, yoksa başkaları mı senin adına her şeyi gördü?

Sahi ne gördün?

Aynanın karşısına geçip çok güzel ve özel bir yaratık olduğunu gördün mü? Başkalarına benzediğin halde onlardan hiçbiri olmadığı ayrıcalığını görmek nasıl bir duygu? Kendine değer biçtin mi hiç? Kaç para edersin? Et kemik fiyatına mı, yoksa sanat değerine mi gidersin?

Her sabah yeni bir güne uyanmak nasıl da zevk veriyor sana değil mi? Her gün gözlerinin gördüğünü, kulaklarının işittiğini, ellerinin tuttuğunu, midenin, kalbinin, ciğerlerinin tıkr tıkr işlediğini, ayaklarının seni taşıdığını bilmek çok hoş değil mi?

Var olmanın, güzel bir ortama doğmanın, sağlığının, zamanının, ömrünün, kısacası elindeki her şeyin kıymetini ne kadar bilebildin? Ardında seni sitayişle yad ettirebilecek eserler bıraktın mı? Kendini bekaya doğru uzattın mı, ölümsüzleştirebildin mi?

Ömür kısa, yapılacak iş pek çok. Şimdiye kadar neler yapabildin?

“Eyvah! Aldandım. Ellerim bomboş kaldı. Müflisim.” Demek çözüm olacak mı, ya da seni kurtaracak mı?

O halde, her gece yatmadan önce, her sabah uyanınca, sor kendine;

“Kimsin sen?”

[italik]

BİSMİLLAH

Rahim'in ruhu çok daralmıştı. Kasabanın dar sokaklarında ilerlerken boğulacak gibi oluyordu. Bir an önce kasabanın dışına çıkmak ve yüksek bir tepenin zirvesine oturup rahatlamak, bol bol oksijen solumak istiyordu. Yol toprak, hava sıcaktı. Ayaklarının altında toz da kalkıyordu. Taş ve kerpiç duvarlı evlerin bahçelerden dışarıya sarkan olgun ve cazibedar meyva ağaçları vardı. Sapsarı alımlı kayısıları görünce ağzı sulandı, canı çok istedi. Bir süre durdu, hayranlıkla ve yutkunarak onlara baktı. O kadar güzellerdi ki, onlardan bir türlü gözlerini ayıramıyordu. İştahı kabarmış, meyvelerin kışkırtıcı cazibesi kendisini adeta büyülemişti.

Rahim, duvara doğru yaklaştı. Ellerini uzatıp birkaç kayısı almak ve mideye indirmek istedi. Elleri titriyor, içi cız ediyordu. Heyecan basmıştı. Etrafına bakındı. Birilerinin görüp görmediğinden emin olmak istedi. Özellikle de bahçe sahibinin içeride olup olmadığını ayaklarının ucuna basarak kontrol etti. Kimsecikler yoktu. Yine de içi rahat değildi, kendisini gören ve gözetleyen birinin olduğunu ruhen hissediyordu. Aslında vicdanı feryad ediyor, yaptığı şeyin doğru olmadığını anlatmaya, nefesine söz dinletmeye çalışıyordu. Sonuçta vicdanı ve korkusu ağır bastı. Bir de işin içinde yakalanırsa hırsız damgası yemek de vardı.

Rahim, pusulasının şaştığının, nefesine aldandığının farkındaydı. Güzel ve cazibeli şeylerin insanı nasıl da yoldan çıkarabileceğini, akıl ve kalbini bağlayarak nefsinin esiri yapabileceğini görüyordu. Esaret ve kölelik düşüncesi içini ürpertti. Özgürlüğünden asla taviz veremezdi.

Rahim bocalıyordu. Akıllı ve vicdanlı bir tarafa, nefsi de bir başka tarafa çekiştiriyordu. Meyveler çok güzeldi. Renkleri harikaydı. Kokuları baştan çıkartıcıydı. Nefsi; "Göz hakkın var. Hakkını al. Bir şey olmaz." diye itiraz ediyordu. Rahim, aklını ve vicdanını mı, yoksa nefsinin mi dinlemesi konusunda bir gitti, bir geldi. Sonunda akıl ve vicdanından yana oldu: "Sahibinden isterim, vermezse parasıyla alırım" diye karar verdi.

Rahim, bahçenin kapısına doğru yöneldi. Kapı tam kapalı değildi. Hafif aralıktı. Kapının tokmağını birkaç kez hızla çarptı. Bu arada kapı biraz daha aralandı. "Kimse yok mu?" diye içeri doğru seslendi. Bahçe biraz büyüktü. Sokaktan görüldüğü gibi değildi. Arka tarafa doğru epeyce genişliyordu. Elmalar, dutlar, kirazlar ağaçlarında manav dükkanını bile kışkırtacak kadar güzeldi. Tablacı gibi dallarıyla misafir ağırlamaya ve ikramlarda bulunmaya müheyya bir vaziyette duruyorlardı. Bunları görünce Rahim'in iştahı daha da kabardı. Kapı aralığından bakıp yutkunurken bahçenin tam ortasındaki evden nur yüzlü, halim selim bir adam çıka geldi. "Buyur evladım. İçeri gel" diye seslendi. Rahim adama selam verdi, "Adım Rahim" dedi, kendisini tanıttı. Bahçe sahibi "Ben de Kerim" karşılığını verdi.

Meyve ağaçlarının altına kurulmuş tahta bir masa, etrafında da plastikten kolçaklı sandalyeler vardı. Kerim amca Rahim'i oraya davet etti. Rahim hiç itiraz etmeden gidip oturdu. Kerim amca çok sevindi. Epeydir geleni gideni yoktu. O da sohbet edecek birini bulmuştu. Kerim amca, eşine: "Hanım bak bir misafirimiz var. Gel sen de tanış. Gelirken de soğukça bir ayran yap gel." diye seslendi.

Rahim; "Kerim amca, maşallah çok güzel bir bahçeniz var." dedi. Kerim amaca tebessüm ederek, "Allah'a çok şükürler olsun güzeldir" dedi. Kerim amcanın, el emeği göz nuru bahçesinin takdir edilmesi, biri tarafından beğenilmesi çok hoşuna gitti. Bunun üzerine Kerim amca, Rahim'e bahçeyi nasıl tanzim ettiğini ve ağaçları nasıl yetiştirdiğini tatlı diliyle ballandıra ballandıra anlattı. Kerim amcanın sohbeti Rahim'in çok hoşuna gitti. Onu can kulağı ile dinledi. Bu arada Habibe teyze de buz gibi soğuk ayranları getirdi ve yanlarına oturdu.

Ayranını içip ferahlayan Rahim: "Kerim amca, yoldan geçerken bahçedeki meyvaları görünce canım çok çekti. İster ikram, ister parasıyla olsun ben bu meyvalardan yemek istiyorum" dedi. Kerim amca; "Hay hay! Evladım. Ne demek. İstedığın kadar ye! Serbestsin." Kayısı ağacının dalı arasına sıkıştırılmış boş bir poşeti de getirip Rahim'in eline tutuşturdu ve; "Kendi ellerinle ağacından topla!" dedi.

Bu cömertlik karşısında Rahim'in içine bir ürperti geldi. Biraz önceki davranışından dolayı hafiften yüzü kızardı, ama Kerim amcaya hissettirmemeye çalıştı. İçinden: "Şu insanların cömertliğine, güzelliğine ve samimiyetine bak! Bir de benim yaptığıma bak!" dedi. Daha çok utandı, "İyi ki yapmamışım" dedi. Biraz teselli buldu.

Rahim, kayısıların en olgun ve güzellerinden doyasıya yedi. Al renkli, etine dolgun ve tatlı Napolyon kirazları toplarken kendinden geçti. Her ağzına atışında mest oldu, gözlerini yumarak huşu içerisinde tadını ta iliklerinde hissetti. İçinden; "Aman Allah'ım ne kadar da güzeller, ne kadar da lezzetliler." diye de geçirmeden edemiyordu. O kadar hızlı yiyordu ki, birden kendisini kıtlıktan yeni çıkmış aç gözlüler gibi hissetti. Güzelim meyvelerden ellerini bir türlü alamıyordu. Akıllı hemen; "Dur bakalım Rahim efendi. Kendine gel. Arsız çocuklar gibi aç gözlü davranma" dedi ve kendisini toparladı.

Rahim, o hızla bir yandan yerken, diğer yandan da epeyce kayısı ve kiraz topladı, elindeki poşeti doldurdu. Kerim amcanın yanına geldi, cebinden para çıkardı ve ne kadar borcu olduğunu sordu. Kerim amca; "O paraları cebine koy bakalım delikanlı. Benim bahçemde para geçmez. Allah bize, biz de sana ikram ettik. Helal-i hoş olsun. Bize bolca dua edersin. Tabi asıl ikram sahibi Allah'ı hiçbir zaman unutmaman kaydıyla! O'na bolca şükret. O zaten bizden çok da bir

şey istemiyor. Her işine O'nun adıyla başla! Mesela bu güzel meyveleri yerken başta Bismillah, sonunda Elhamdülillah demen, ortasında da Allah'ın bizlere ikramı olduğunu düşünmen kafidir. Ne kadar kolay ve ne kadar da ucuz değil mi?" dedi.

Kerim amcanın tavsiyeleri Rahim'in kulağına küpe olacak cinstendi. Rahim, "Tamam tavsiyelerinize uyacağım inşaallah Kerim amca" diyerek kendisine ve eşi Habibe teyzeye teşekkür ederek ayrıldı.

Bahçeden çıkar çıkmaz yol boyunca gidip kasabaya hâkim bir tepede oturdu. Manzara çok güzeldi. Bir müddet ufka doğru baktı. Bir ara gökte süzülen iki kartala gözleri takıldı. Önündeki boşluktan ufka doğru uzanan ovayı, sararmaya yüz tutmuş ekin tarlalarını seyretti. Yorulduğunu hissedince de sırt üstü uzandı. Mavmavi gökyüzünün derinliğine kendini kaptırdı. Yıldızları göremiyordu. Kalktı. Eli, yanına bıraktığı kayısı ve kiraz poşetine takıldı. Aldı önüne koydu. Nefsi sus payını almış, içinde depreşen bir şey kalmamış, aklı başına gelmişti. Şimdi daha rahat ve sağlıklı düşünebiliyordu.

Bahçe sahibi, adı gibi kerimdi. Onun son sözleri kulaklarında çınılıyordu. Kendi kendine: "Ben nasıl oldu da izinsiz bu işe yeltendim, bu güzelim meyveleri hiç düşünmeden hayvandan farksız bir şekilde, usule, erkana uymadan almaya ve yemeye kalkıştım? diye hayıflandı.

Rahim, zaten küçükten beri "Bismillah" demeye büyükleri tarafından alıştırmıştı. Her işinde olmasa da arada sırada bir işe başlarken "Bismillah", yemeklerden sonra da "Elhamdülillah" demeyi ihmal etmiyordu. Ama Kerim amcadan yeni bir şey daha öğrenmişti: "Ortasında da Allah'ın bizlere ikramı olduğunu düşünmek."

Rahim, "düşünmek" sözcüğünü üç defa tekrarladı. En çok ihmal ettiği şeydi. Bundan böyle düşünmeye daha çok zaman ayıracaktı.

Rahim, maneviyat âlemlerinin sultanı Bediüzzaman'ın; "Demek herşey manen, "Bismillah" der, Allah namına Allah'ın nimetlerini getirip bizlere veriyorlar. Biz dahi, "Bismillah" demeliyiz." sözü aklına geldi. Bu sözün ışığında bahçedeki meyveleri ve güzellikleri zihninde tahlil etmeye başladı. Akıllı ve bilgili insanın bile bir zerresini yapamayacağı bu leziz nimetleri, akılsız ve şuursuz topraktan ve ağaçlardan beklemek ne derece doğru olabilirdi? Görünürde büyük ve harika işleri yapan bu varlıklar, son derece âciz ve bilgisizlerdi. Meyvaları toprağın, ağacın ya da Kerim amcanın yapması mümkün değildi.

Rahim, sebeplerin tümünün birer araç olduğunu anladı. Belli ki mutlak kudret, ilim ve irade sahibi yüce Allah; insanlara ikram ve iltifat ederken toprak, ağaç ve Kerim amca gibi sebeplerin elleriyle uzatarak ikram ediyordu. Rahim, gözlerini yumdu, bütün bu sebepleri nazarında kaldırdı. Meyveden ağaca, ağaçtan bahçeye, bahçeden bahara, bahardan da Cennete ve oradan da Allah'ın bitmez tükenmez cömertlik hazinelerine bir yol buldu. Kendisini bir an saadet saraylarında gördü. Hayalini Cennetten çekerken aynı yolla geri geldi ve meyve kapısından imtihan dünyasına girdi. Bu seyahatinde ağaçlarının ve otların ipek gibi incecik ve zayıf köklerinin sert taş ve toprağı aynen havadaki gibi hiç zahmet çekmeden delip geçtiğini, Rahmet hazinelerinden alıp getirdikleri nimetleri, imbibik imbibik süzerek toprağı, topraktan ağaca, ağaçtan dallara ve dallardan meyvalara bal gibi sızdırdıklarını fark etti.

Demek otlar ve ağaçlar, kısacası her şey manen "Bismillah" diyerek yani Allah'ın adıyla harika işler yapıyorlardı. Tıpkı devlet ve ordu adına hareket eden bir askerinin kendi gücünün çok çok fazlası işleri yapması gibi. Gökte, yerde ne varsa, hepsi Allah'ın birer emirber askeriydi.

Kerim amcanın bahçesinde kayısı ve kirazları mideye indirirken Allah'ın adını anmak, "Bismillah" demek, Rahim'in aklına gelmemişti. Oysa midesine indirdiği yiyecekleri bile hazmedip ihtiyacı olan hücrelere dağıtmaktan acizdi. Demek ki, ağzına giren her bir lokma da manen "Bismillah" diyor ve ihtiyacı olan hücrelere kadar besin olarak taşıyorlardı.

Rahim, Allah'ın adını almanın ve emriyle hareket etmenin esrarlı gücünü, yaptığı bu kısa düşünme egzersizi ile anladı. Çok içten bir şekilde "Bismillaaaah!" dediğinde bütün varlıkların manevi "Bismillah"larını da işitir gibi oldu.

Borsacı Patron

Eski patronum orta yaşlı, kalın enseli ve göbekli birisiydi. Yakasız gömlek giyiyor, pantolonu da ütüsüz geziyordu. Bıyıkları badem, yanakları da tombul idi. Namazlarını ihmal etmez, halk tabiriyle dini bütün, intisab ettiği hocasının sözünden çıkmazdı.

Zahire toptancılığı yapıyordu. İşler tıkrındaydı. Bir yıla yakındır ben de burada diğer arkadaşlarım gibi, Allah'ın gücüne gitmesin, asgari ücrete talim ediyordum. Bu zamanda geçim, asgari ücretin başa çıkılabileceği bir yük değildi. Ama çalışmaktan başka da çare yoktu. Öyle bol paralı işi bulmak çok zordu.

Dükkan üç katlı büyük bir yerdi. Her katta istif edilmiş mallar vardı. Kamyon kamyon mal geliyor, geldiği gibi de gidiyordu. Bu malları boşaltma, yerlerine yerleştirme, müşteri gelince de yerinden çıkartma ve kolilere paketlenme işleri çok yoruyordu. Akşama eve pestil olmuş bir vaziyette dönüyorduk.

Ramazan ayındaydık, hepimiz çok şükür oruçluyduk. Ramazan'ın on beşinde, dükkanın önüne bir hoca efendi pikapla çıkageldi. Patronum onu güler yüzle karşıladı. Belli ki tanıştıyordu. Hoca efendi;

-Sami kardeş, yurttan kalan öğrenciler için zahire yardımı topluyoruz. Senin de yardımlarını bekliyoruz dedi. Patronum;

-Tabi, hemen, cevabını verdi.

Patron bize seslendi. Un, salça, yağ, fasulye, pirinç, çay, şeker gibi bir hayli erzakı pikapın kasasına doldurduk. İçimden "Allah razı olsun. Patronum ne büyük sevap işliyor" diyor ve çok seviniyordum. Diğer yandan da nefis bu ya, biraz da kendimize pay çıkartmaya çalışıyordum. "Biz de sıkıntıdayız. Patron biraz da yanında çalıştırdığı bizlere erzak yardımı yapsa, bizi de görse ve gözetse ne iyi olur" diye düşünüyordum.

İlk fırsatını bulunca bu konuyu patrona açmaya karar verdim. Aradan birkaç gün geçtikten sonra cesaretimi toplayarak söyledim. "Tamam" dedi. Aradan birkaç gün geçmesine rağmen ses seda çıkmayınca yeniden hatırlattım. Muhasebeci, böyle bir yardımı yapmaya durumun müsait olmadığını söylemiş ve "Olmaz" demiş. Çok şaşırdım, bir dükkanın azametini, giren çıkan erzaka baktım, bir de talebimizin ehemmiyetsizliğine baktım. Kendi adıma pişman oldum ama yine de arkadaşlarım adına; "Neden olmazmış" diye de sormadan edemedim.

-Borsada büyük kaybımız var. Biraz toparlanmamız lazım dedi. Daha da şaşırdım. Dini bütün bir adamın borsa ile ne işi olabilirdi ki? Patrona;

-Hayırdır patron, bu ne iştir? Sende Allah korkusu var, abdest var, namaz var, oruç var, umreye de gittin, bir hocaya da intisabın var, senin gibi bir adamın parasının borsada ne işi olabilir, Allah aşkına dedim.

-Yoo öyle deme. Hocam, "Risk aldığın için borsadaki kazanç helaldir" dedi ben de bütün paramı yatırdım. Hatta yakınlarımı bile teşvik ettim. Onlara da kefil oldum, dedi.

-Olur mu hiç öyle şey. Bu nasıl bir fetvadır? Bu hocanın yanlışı var. Bu işte alın teri filan yok. Bu üç kağıtçılıktan başka bir şey değil. Spekülatörlerin ceplerini doldurmaktan başka da bir işe de yaramaz. Bu oynak zamanlarda borsaya para yatırmak dumanını yel alan, parasını el alan sigara içmekten ve kumar oynamaktan farksızdır. Kumar oynayan risk almıyor mu sanki? O zaman Allah'ın haram ettiği kumar helal mi olacak? Bu iş külliyyen haram. Sen nasıl oldu da bu hocaya inandın ve borsa belasına kaptırdın kendini? Dedim.

-Sorma yahu. Bir borsacıya 50 bin lira yatırdım. Baktım ki, çok iyi para getiriyor. Evimi sattım, arazilerimi sattım, ardından yakınlarımı da bu işe soktum, onlar da bütün mülklerini satıp bütün paralarını yatırdılar, birkaç ay sonra borsacı paraları alıp sırna kadem bastı. Açıkçası dolandırıldık. Şimdi kefil olduğum yakınlarım yakama yapıyorlar "biz sana güvendik" deyip paralarını istiyorlar. Bunları da ödemek zorundayım. Ne yapacağım bilemiyorum?

-Peki senin bu işten bir kazancın var mıydı?

-Yok canım ne kazancım olacak?

-Sevgili paroncuğum az çok seni tanıyorum. Senin bu işte bir menfaatin olmasa kesinlikle parmağını bile kıpırdatmazsın. Söyle bakalım, komisyon mu alıyordun, yoksa bir saadet zinciri mi kurdun?

.....

-Anladım buna bir cevabın yok. Susmak kabullenmektir. Hayırlısı olsun. Allah seni bu beladan bir an önce kurtarsın inşaallah. Büyük geçmiş olsun. Umarım bizim nafakalara bir zarar gelmez. Neyse ben artık erzak yardımından vazgeçtim. Senden masrafsız bir ricam olacak. Birlikte çalıştığımız şu un fabrikasının şirketimize promosyon olarak

verdiği umre kontenjanından birisini ben kullanmak isityorum.

-Ama sen alkol alıyorsun. Bu nasıl olacak?

-Olsun, ben alkol alıyorsam dinsiz de değilim ya. İnancım var çok şükür. Belki bırakmama vesile olur. Sen de sevabına ortak olursun.

-Tamam oldu o zaman.

Patron bana verdiği bu umre sözünü de tutmadı. "Ben o alkoliği umreye filan gönderemem" demiş, arkadaşlarımdan duydum. Ne yapalım canı sağolsun, benim niyetim gayet ciddi idi. Alkol illetinden kurtuluşun bir çaresi olabilirdi. Küçük yaşımdan beri çevrenin teşviki ile kendimi kaptırdığım bu pislikten kurtulmak ve tövbe etmek istiyordum. Ama böyle sözünde durmayan kaypak adamlar, her seferinde beni kızdıyorlar ve yoldan çıkarıyorlardı. Bunlarla başatmenin yolunu birgün elbette bulacaktım ve hiç bir tesir altında kalmadan alkolü bırakacaktım.

Bir müddet sonra daha iyi bir iş buldum ve oradan ayrıldım. Patronum borçlarından kurtuldu mu, işini toparladı mı, yoksa batıp gitti mi bilemiyorum, hiç de merak da etmedim. Çünkü eski patronuma kırgındım.

Hoş Geldin Yeni Yıl 2012

İnsanda yeniye karşı bir özlem, bir istek var. Bunu engellemek mümkün değildir. Çünkü bu herşeyin daha iyisine, daha güzeline, hatta en mükemmeline kavuşma özlemi ve isteğidir.

Geride bıraktığı bir yılı kötü, elem ve sıkıntılarla geçiren bir kimsenin yeni yılın daha iyi ve elemsiz geçmesini istemesinden doğal ne olabilir?

İyi bir yıl geçirenin buna hakkı olmadığını düşünebilir miyiz? Asla! Çünkü insan en iyinin, en güzelin ve mükemmelin son noktasına erişilebilmiş değil. Bize göre mükemmel olan, başkasına göre sıradandır. Sıradan gören insanı durdurabilir misiniz? Sanmıyorum.

İnsanın mükemmelere eriştiği duygusuna kapılması, onun isteklerini ve kabiliyetlerini öldürecek, tembellik ve gerileme dönemine sokacaktır. Bunu da kimse istemez.

Yılları ne kadar yenilerseniz yenileyin, siz kendinizi yenilemedikçe, toplumlar, milletler kendilerini yenilemedikçe geleceğe ümitle bakılması mümkün değildir.

Yeni yılın musibet, bela, hata, kötülük ve fitnelere uzak, mutlu ve ümit dolu geçmesini, iyilik, güzellik, mükemmellik, mutluluk duygularının tam 12'den vurulduğu bir yıl olmasını diliyorum.

Sevgililer Günü

Sevgililer gününü sevmiyorum. Gavur icadı olduğundan mıdır bilemiyorum. Şimdi, “Senin hiç sevgilin, sevdiklerin yok mu?” diyeceksiniz. Elbette var. Öğünmek gibi olmasın hem de pek çok.

Saniyorum kapalı bir bayan yazara, damarına dokundurarak, “Cemaatler ve dindarlar Sevgililer Günü hakkında ne diyorlar?” diye sormuşlar. O da “Sana söyleyecek hiçbir sözüm yok. Git cami cemaatine sor. Sana bir güzel cevabını verirler” demiş. Dokundurana dokundururlar. Bence bu da doğru değil. Müsbet hareket etmek lazım. Kötülük yapana iyilikle mukabele etmek lazım, kavli leyyin/tatlı sözlülükle cevap vermek lazım.

Biz Müslüman olarak peygamberimizin emri olmasına rağmen hediyeleşmeyi bir türlü öğrenemedik. Biz öğrenmezsek işte gavur böyle öğretir. Biz cömert değiliz. Gönül zenginliğimiz yok. Çöle dönmüş bir gönülden ne çıkar. Gavur bunu yaparken cömertliğinden ya da gönül zenginliğinden yapmıyor. Biraz insaniyetinden biraz da para kazanma hırsından. Başlangıçta iyi niyet olabilir ama şimdi sazı tamamen tüccarların ele geçirdiği kesin.

Biz lafa gelince sevgiye dair en okkalı lafları ederiz, sağlam delillere dayanarak konuşuruz ama eyleme gelince çok cimri ve utangaçız. Sevdiğimizi sevdiğimiz kişiye bir türlü söyleyemeyiz. Ona gönlünü alacak küçücük bir hediye dahi vermeyiz. Neden? Aile terbiyesinden, geleneklerden, göreneklerden vs. vs. Bir baba çocuğunu büyüğünün yanında sevemez, çünkü ayıp sayılır. Bu ayıbın kaynağı nedir? Gelenek. Kesinlikle dine dayanmıyor.

Allah kulunun kalbine öyle bir muhabbet vermiş ki, aklınız hayaliniz durur, bütün kainatı kuşatacak kadar engin ve de zengin bir muhabbetle dolup taşan bu kalp ne zamandan beri çoraklaştı? Bunu fazla aramaya gerek yok. Muhabbetin kaynağı Allah'tır. O'ndan uzaklaşan her şeyden uzak olur, fakirleşir, acizleşir, duyguları kurur, yalnızlaşır, korkak olur, muhabbeti huzurevlerinde ve hevesat merkezlerinde unuttur, neticede alçalır, yabancılaşır ve canavarlaşır.

Allah'a yakın olan büyür, yücelir, medenileşir, duyguları gelişir, hürmeti, şefkati ve muhabbeti artar, neye muhabbet ederse Allah'ın muhabbeti ile muhabbet eder. İşte gerçek aşk budur, gerçek sevgili Allah'tır.

Allah'tan uzaklaşınca insan yanibaşındaki sevgililerini de göremez. Sureten birlikte yaşasa da yan yana camide namaz kılsa da göremez. Gerçek âşıklar sözümden dışarı, cami cemaatinde aşk yok ki, sana aşktan haber versin. Azar işitmek isteyen varsa, buyursun gelsin.

Gavurlar biraz olsun medenileşmiş, bizim kıymetini bilemeyip de küstürdüğümüz güzel şeyler onların eline geçmiş. Çıkar yolu yok. Bu gavurlar bize hem sevmeyi, hem de hediyeleşmeyi başımıza vura vura, cebimizden paralarımızı aşıra aşıra öğretecek. Eminim bu lafımı hiç beğenmediniz. O zaman gelin hayata gavurun uzak gözlüğünden değil de Müslümanın yakın gözlüğü ile bakalım.

Allah bize şah damarımızdan daha yakın. Peygamber sünneti ile gönlümüze koca bir cennet bahçesi kurmuş. Aşk huriyetten arayan mecnunlar gibi perişan dolaşıp ömür tüketmektense, onun bunun itip kakmasına razı olmaktansa, şeref ve izzetimizle kendimize dönelim. Gerçek aşkı, gerçek sevgiliyi bulalım, dünyaya ait ne varsa hediye edip geçelim, geçtiğimizden kesben değil, kalben geçelim. İşte o zaman gözümüz de gönlümüz de açılır, her şeyi görürüz. Sevgililer gününü kutlu olsun sevgili kardeşim.

Yüce davetin sahibi

Ey bize Yaraticımızı tanıtan, şu kainat kitabının kelimelere dökülmüş hali olan Kur'an'ın ve kainatın süzölmüş tatlı ve nurlu bir meyvesi olan yüce davetin sahibi Peygamber Efendimiz!

Ey Allah'ın habibi, kainatın yaratılış sebebi, kendisini övenlerin sözlerini güzelleştiren, kalplerini nuruyla aydınlatan elçi! Sen yeryüzünü bir mescide çevirdin, Mekke'yi bir mihrap yaparak insanlığın beşte birine namaz kıldırдың, Medine'yi minber edip, oradan âleme ezeli bir hutbe okudun.

Ey bütün kudsî kitapların geleceğini müjdelediği son peygamber ve bütün insanlığın imamı! Sen ahlak ve yüz güzelliğinde emsalsizsin. Elindeki mucize bir kitapla ezeli hakikatleri, bütün insanlığa, belki cinlere ve meleklerle, belki de bütün varlıklara tebliğ ettin. Alemin yaratılış sırrını keşfederek, bütün akılları meşgul eden "Necisin, nereden geliyorsun, nereye gidiyorsun?" sorularına ikna edici cevaplar verdin. Neşrettiğin nur ile yabancı ve düşman gibi görünen bütün varlıkları birer dost ve emre amade birer hizmetkar yaptın. O nur ile kainattaki her bir hareket ve değişikliği manasızlıktan, lüzumsuzluktan ve tesadüf oyuncaklığından çıkardın. O nur ile insanı, nazenin bir sultan ve zeminin yüzüne nazdar bir halife yaptın.

Ey insanların en çok muhtaç oldukları ebedî saadeti müjdeleyen Peygamber! Sen ki, âdetlerinde mutaassıp ve çok inatçı olan birçok kavimden kötü ve vahşî ahlaklarını birden bire kaldırdın ve yerine güzel ahlakı yerleştirerek bütün âleme ve medeni ümmetlere üstad eyledin. Hiç zorlamadan akılları, nefisleri, kalpleri ve ruhları feth ettin; kalplerin sevgilisi, akılların muallimi, nefislerin terbiyecisi ve ruhların sultanı oldun.

Ey korkusuzca, hiç çekinmeden, tereddüt ve telaş etmeden, samimiyetle ve büyük bir ciddiyetle muhataplarının damarlarına dokunduracak şekilde ve hilesizce konuşan Peygamber! Şu memleketin Sultanının haberlerini bize Sen verdin ve bütün merakımızı giderdin. "Bizi nimetleriyle besleyen şu yeryüzünün ve gökyüzünün İlahı bizden ne istiyor?" konusunda bize esaslı ve sağlam dersler verdin.

Ey yüce Peygamber! Sen öyle büyük bir namazda, öyle seçkin bir cemaatte dua ve niyaz ediyorsun ki, Hz. Âdem'den asrımıza ve kıyametin kopuşuna kadar bütün kamil ve nurani zatlar, Sana uyararak amin diyorlar. Sen hem öyle umumi bir ihtiyaç için dua ediyorsun ki, değil yeryüzündekiler, semavat ehli de amin diyorlar. Hem öyle bir maksat ve gaye için dua ediyorsun ki, insanı, âlemi, belki bütün mahluku, kıymetsizlikten ve faydasızlıktan en yüksek derece ve kıymetlere çıkartıyorsun.

Ey Fahr-i Kainat! Biz biliyoruz ki, Sen beka, ebedî bir saadet ve cennet istiyorsun. Biz de istiyoruz Ya Rasulallah! Biz de istiyoruz.

Senin doğumunla dünya sarsıldı. Getirdiğin hakikat nurları ile kalplerimize inşa ettiğimiz Kisra saraylarını yık Ya Rasulallah!

Sen doğarken ümmetin için ağlayarak doğdun. "Ümmeti ümmeti" çığlıkların her daim kulaklarımızdan eksilmesin Ya Rasulallah!

Etrafımıza diktiğimiz paradan puldan, maldan mülkten, evlattan aşktan putlarımızı kılıçtan geçir Ya Rasulallah!

Getirdiğin nur ile cehaletimizden, sefalet toprağına evlatlarımızı diri diri gömmekten ve ateşe atmaktan kurtar bizleri Ya Rasulallah!

Biz biliyoruz ki, Sen tanıtmadan biz Rabbimizi tanıyamıyoruz, Seni sevmeden Rabbimizi sevemiyoruz. Bize Sünnetinle, güzel ahlakınla sevdirdi kendini, sevdirdi Rabbimizi bize Ya Rasulallah!

Sen doğmaya mecburdun, biz sana mecburuz, iyi ki doğdun, Ya Rasulallah!
Zerreler, yeryüzündeki mahlukat, gökteki yıldızlar, Hz. Âdem'den bu zaman yağın yağmur taneleri ve melekler sayısınca sana salat u selam olsun, Ya Rasulallah!

Kaynaklar:

1-19. Söz

2-19. Mektup

Açlık Oyunları Filmi Üzerine

Kuzey Amerika'da isyandan dolayı 12 mıntıkeya ayrılan ve her yıl bir erkek ve kız olmak üzere 24 genci vahşice birbirine kıydırtan ölümüne bir oyun. Büyük bir arenada toplanan binlerce seyirci, bu oyunları seyredirken dört köşe olan büyük bir kitle.

Açlık Oyunları, vahşi kabilelerin putlarına, bereket için genç kız kurban etmelerinin yani katletmelerinin, gladyatörlerin birbirlerini gözü dönmüş seyircilerin alkış ve tezahüratları altında zevkle rakiplerini katletmelerinin ya da zalim kralların suçlu saydıkları masumları aç arslanlara parçalatmalarının modern çağda yeni bir tezahürü olarak karşımıza çıkıyor.

Teknolojik donanımlarla her anı ve cm²si sinsi bir zevkle takip edilebilen orman oyun alanının gençlerin birbirlerine uyguladıkları vahşet yetmiyormuş gibi sanal canavarlar ve ateş topları ile desteklenmesi meselenin bir başka boyutu.

Hakim güçler firavunlaşmış. Teknoloji, para ve iktidar gücünü ele geçirmiş, kendini bir şey zannediyor ve zulmediyorlar. Onlar için başkaları hiç hükmünde. Adeta ezilmesi ve yok edilmesi gereken birer haşere.

Açlık Oyunları, insanların bir kısmının hayvanlıktan bir türlü kurtulamadığını, ilk çağların putçuluğunun renk, zevk ve alet değiştirerek hala devam ettiğini gösteriyor. Bu hayvaniyet, hayvanlıktan daha dehşetli bir vahşet.

Burada en ufak bir merhamet ve şefkate yer yok. Fatura anında şefkat edene, içi acıyana çıkıyor ve hayatı ile ödüyor.

Bugün zalim olmak için illa da iktidar sahibi olmak gerekmiyor. Zenginler sattıkları malları ve gıdaları fakirler üzerinde deniyorlar, kobay olarak kullanıyorlar. İktidar sahipleri de, zeka sahipleri de öyle. Üçünün ittifakı zaten dünyayı yaşanmaz hale getiriyor.

Bu, Avrupa'nın tefessüh etmiş yüzü. Dibine kadar cehalete dalmış, hatta tarihin derinliklerine kadar kök salmış cehalet ve vahşetin eseri.

İslamiyetin gözünü seviyim. "Bir masumu katleden bütün insanlığı katletmiş gibidir." Hükmüyle insana hürmet edilmesi gerektiği tenbihliyor ve yaşanabilir bir ortam sunuyor. Barış ve selamet, şefkat ve merhamet dini olan İslamiyet bu tür vahşetlere, nefis ve enaniyetlerin zulümlerine asla müsaade etmiyor. Bu nedenle de İslamlar arasında böyle köyü düşünceler, hayaller ve organize oyunlar da görülüyor.

Açlık Oyunları, ne kadar güzel bir film olursa olsun, çoğunluğa ölüm, az bir kısma azaplı bir saadet sunan, seleksiyon teorisinin bir ürünü olduğundan şeytani ve kötü bir kurgudan oluşuyor.

Bu film ancak zalimlerin kötülüklerine mani olmak için seyredilir. Vahşet filmini zevkle seyretmek hem insanlık dışı, hem de zulme ortak olmak demektir.

Lanet Okumak

Kurban Bayramından bu yana bel fitiğinden muzdaribim. Belki de bayram hediyesi olarak gönderildi. Şifa bulmak için Şâfi-i Hakikinin dergahına iltica ederek bir şifahaneye fizik tedaviye gidiyorum.

Kadının birisi bir gün önce yüzüğünü düşürmüş. Ertesi günü geldiğinde sormuş ve olumsuz cevap almış olacak ki, bulup da getirmeyen, görüp de haber vermeyen için beddualar ediyor, lanet okuyor.

İnsan olarak en zayıf taraflarımızdan birisi de bu olmalı. Dünya malına o kadar çok bağlıyız ve o kadar çok sahipleniyoruz ki, akıl alacak gibi değil. Parmağımız kopmuş kadar feryad ediyor, cehennem ateşine düşmüş gibi ciğerimiz yanıyor.

Mal bizim değil, mülk bizim değil. Bizim olmadığı halde ayrılık acısı yakıyor. Biz onları ne kadar çok sahiplenirsek acısı da o kadar çok oluyor, büyüyor, büyüyor, belki bizi yutuyor, bize kendimizi kaybettiriyor, beddualar, lanetler ettiriyor.

Biz onları terk etmezsek onlar bizi bir gün muhakkak terk edecekler. Eşyanın hakikatini anlamak ve ona göre tutum sergilemek zorundayız. Her şey bize emanet edilmiş. Meşru dairede kullanmak, tasarruf etmek ve şükrünü eda etmek için verilmiş. Temellük etmek için değil.

Yüzük el değiştirmiş. Belki helal süt emmiş birisinin eline geçecek geri getirecek. Belki de hiç geri gelmeyecek. İçimden kadına hem yüzüğünü kaybettiği, hem de lanet okuduğu için üzüldüm. Aynı şey benim başıma gelse ne yapardım diye düşündüm. Çünkü mal canın yongası derler. Yonga gitti. Can yandı. Yanan can benim değildi.

Hissî hareket bize yanlış yaptırıyor. En iyisi akıl ve mantığı devreye sokmak, bir de işin kader cihetini düşünmek icab eder. Acaba kader niçin böyle hükmetti? Yüzüğün kayboluşunda kadının hiç mi kusuru yoktu? Acaba layık değildi de onun için mi elinden alındı? Yeterince şükrünü eda etti mi? Soruları üşüşüyor aklıma.

Hepimiz kusurluyuz, çoğu zaman hissi davranıp başkalarını suçluyoruz. Dünyada iyiliklerin ağır basması için bir birimize sürekli hayır dualar etmeli değil miyiz?

Belki bu kadıncağız;

“Allah’ım bana emanet ettiğin yüzüğün helal süt emmiş birinin eline geçmesini ve bana geri getirmesini nasib et. Allah’ım belki de layık olamadığım bu yüzüğün ihtiyaç sahibi birinin eline geçmesini nasib et. Hiç olmazsa ihtiyaçlarını karşılasın. Hakkım da helal-i hoş olsun” şeklinde dua etmeliydi diye düşündüm.

Dileyelim hiç kimsenin emaneti kaybolmasın, canı yanmasın. Herkes birbirine hayır duada bulunsun, bulan bulduğunu emanetçisine eriştirsin.

Düştüm

Gece çok sisliydi. Yıl eskidi, hatta öldü diye delicesine sevinenler var. “Buyurun cenaze namazına” demek geliyor içimden. Öyle ya. Ölene ne yapılır?

Eğlenceler cıvık, soğuk, müstehcen ve öylesine bizden uzak ki anlatamam. Sis bize, bizden uzak olanları perdelemek için yoğunlaşmış olmalı. Eski yılın muhasebesine yanaşmayanların yeni yıla yapacakları hoyratça muamele şimdiden belliydi.

Her zamanki gibi namazımı kılıp, bir miktar da dua ettim ve dünyayı ebedi sananların ve şerirlerin şerlerinden Allah’a sığınıp, telefonumun alarmını da sabah ezanına ayarlayıp yattım.

Saat altıda heyecanla kalktım. Zira bu gün 2014 yılının ilk günü idi. Yeni yıla başkaları gibi muamele etmemeliydim. Müslümanca davranıp bize ikram edilen yılı güzelce karşılamalıyım. Mutlaka sabah namazını camide kılmalıyım. Abdest alıp iki rekâtlık sünnet namazımı kıldım. Birkaç sayfa kitap okudum.

Yavaş yavaş camiye gitmeliydim. Montumu alıp çıktım. Dışarısında gecedden kalma hafif bir sis kalıntısı vardı. Yerler jilet gibi buzlanmış gizliden gizliye. Hafif ayaklarımı yokladı. Yalpaladım. İçim cız etti. Kendimi çabuk toparladım. Neyse ki düşmedim. Dikkatli adımlarla ilerliyordum. Yolun karşısından birisi daha gidiyordu camiye. “Selam vereyim” dedim. Biraz benden ilerde olduğu için vazgeçtim. Caddeyi geçip caminin yoluna girince bir taşa takıldım. Hafiften ayağım burkuldu. Dün de aynı şey olmuştu. “Allah Allah. Bu ne iştir? Buradan geçerken ayağımın burkulması da adet oldu. Herhalde selam vermekten vazgeçtim onun için bu ikazı aldım” dedim. Kalbim birden bir mana ile karşıma dikildi.

Caminin bahçe kapısından girdim. Birkaç adım attım. Ayaklarımın ikisi birden öne doğru fırladı. Hafif yan tarafa, kolumun üzerine doğru yatarak biraz da kontrollü bir şekilde yere düşmeye çalıştım. Öndeki adam geri dönüp bana yardım etmeye çalıştı. Kolum ve kalçam acıdı. Derhal yerden kalktım. Çok şükür biraz acıdan başka bir şeyim yoktu. Kalbim yine seslendi: “Niçin yalnızsın? Hanende seninle camiye gelecek başka kimsen yok mu idi? Peki onlar nerede? Onları da getirseydin ya!” Dedi.

Namazdan çıktıktan sonra biraz acele ettim. Güneşin doğuşuna daha vakit vardı. Herkese seslendim. Ama kalkan olmadı. “Bir gün gelecek kalkacaklar inşallah, sen vazifeni yap gerisine karışma” dedim. Oturup kitabımı okudum. Müşfik güneşi penceremin önünde kitabımın satırları arasına nüfuz ederken karşıladım. Ümit dolu bir güne, ümitle başlayan bir yeni yıla yalnız merhaba dedim.

İbadet aşkı, şevki ve heyecanı ile bereket ve nur sağanaklarının evlerimize sel gibi aktığı yeni günlere ve yeni yıllara, ailece ve milletçe başlamanın özlemi ve ümidi içimde hiç sönmeyecek.

İnsanlık Ölmüş!

İnsanlığa ağladım bu gece...

Ölmüş!

Allah rahmet eylesin. Allah rahmet eyler mi?

Küçük hesaplar uğruna medeniyeti mim'inden edip birbirini yiyenler, dünyanın servet ü sâ mânını paylaşamayan insan suretinde girmiş canavarlar, dünyayı ateşlere verenler kırkla gidiyor... Gitti gidiyor... Ucuz mallar satılıyormuş gibi...

Kiminin toprağı bol, kimi şehid, kimi gâzî, kimi de pisipisine niyazi...

Etrafımız yangın içinde... Masum çocuklar, anneler, şehid ve gâzîler için ağladım bu gece.

Hani kardeşlik, eşittik? Adalet içinde... Hani hepimizindi dünya?

Açgözlülere, düşmanlığı körükleyenlere, kardeşi kardeşe kırdıranlara lanet! Lanet masumiyet rolü kesen kan içen vampirlere, vahşî canavarlara, fitne fücür edip oyun içinde oyun kuranlara!

Gözyaşlarımı tutamadım:

Filistinliler, Arakanlılar, Doğu Türkistanlılar, Mısırlılar, Suriyeliler için ağladım bu gece.

İnsanlık ölmüş!

Hakikat Un Ufak Eder Adamı

Derin git, serin gel. Haydi gel gelebilirsen. Nasıl geleceksin? Ne ile geleceksin? Azığıyla mı, kazığıyla mı? İnsan kendi azığını kendisi hazırlar, kazığının ucunu kendisi sivirtir, kendi kuyusunu kendisi kazar, derin gider. Yedikleri naneler ile ağır basar, işledikleriyle diline dolayıp sardıkları ile çöker. Çıkması kolay mı o gayya kuyusundan? Alet ve edavatı varsa belki bir derece.

İnsanoğlu çok zalim ve cahil. Başkalarına zulmettiğini sanır, ancak kendisine ahmakçasına zulmeder, bu cehaletini de ulema süsü ile takdim eder. Kimi ne kadar uyutabilirsin bunca yalan dolanla? Bir eşek kaç dakika, kaç saat ya da gün kendini kuzgun gibi gösterebilir? Yalancının eşekliği yük vurulana kadar sürer, mumu da yatsıya kadar yanar. Sonrası karanlık.

Donkişot'luk cehalet midir, yoksa milleti güldürmenin farklı bir yolu mudur? İki de olabilir. Ama adam nam salmış, asırlardır kendisini unutturmamış. Bravo... Artık o bir sembol. Her yere kullan. Dekor yap duvara as, cahillerin yüzüne, eğlencenin de dibine vur.

Hakikat büyüktür, dev gibidir, kolay kolay saklanacak bir şey değil.

Hakikat parlaktır, ışıl ışıl her tarafı aydınlatır, gözleri kamaştırır.

Hakikat değiştirilemez bir olgu. Doğum nasıl bir hakikatse, ölüm nasıl bir hakikatse, bunları yapan kudret ve irade de bir hakikat. Hem de hakikatin en hası. Bunları ve daha milyarlarca hakikati bu güne kadar kim değiştirebilmiş, görmezden gelse, inkâr etse bile kim dışında kalabilmiş? Tabii ki hiç kimse.

Hakikati ya kabulleneceksin ya da kabulleneceksin. Bundan başka seçenek zaten yok. Hakikate dost olacaksın, Donkişot gibi savaş açmayacaksın. Yoksa karşısında hem un gibi üğünürsün, hem de el âleme maskara olursun.

Büyük adamlar hakikatin peşinden koşarlar, hakikatte fâni olurlar ve hakikatin hâdimi olurlar. Hakikat büyüdükçe, parladıkça onlar da büyürler, parlarlar. Hele onlara bir çatmaya gör. O zaman ağzının payını, burnunun köteğini alırsın. Hakikat zaten buna müsaade etmez. Un gibi öğütöverir adamı.

Haddi bilmek önemli. Herkes haddini bilmeli, nefsinin ve şeytanın sözcüsü, âleti, maşası, kaşağısı, maskarası olmamalı. Nereye ve kime dil uzattığına dikkat etmeli. Yoksa adamın dilini koparıverirler.

Dilden olma, akıldan olma, imandan olma, şereften, itibardan olma, candan olma!

İnsan ol, adam ol, anlayışlı ol, insafılı ol! Bu işin bir de öbür tarafı var; var gücünle çalış ahiretlik ol!

Mezar

Ölüm hepimizin başında. Var say ki, öldüm. Başımda ağladılar, ah-vah edip diz dövdüler. Yıkadılar, kefenlediler, tabuta koydular, helallik aldılar, koydular musalla taşına. Namazım kılındı. Fatihalar okundu ardından. Herkesin beni iyi bildiğini umuyorum. Aldılar mezara koydular, defnedip gittiler. Kaldım bir başıma.

Kabir çok dar ve karanlık. Haa bir de çok soğuk. Çok korkuyorum. Endişem had safhada. Bir yerlerden yılan mı çıkacak, çiyen mi çıkacak? Bilmiyorum. El yordamı ile sağı solu yokladım, bir nur, bir ışık aradım. Bir elektrik düğmesi buldum. Düğmeye bastım. Ortalık aydınlanmadı. Yine el yordamıyla tavanı yokladım. Duy var, lamba yok. Birden öfkelenim. Mezarlıca kızdım:

“Yahu bir lambayı bile bana çok görmüşler” dedim. Biraz düşündükten sonra;

“Belki de çaldılar, az bir metaa tamah ettiler. Öyle ise, çok çok ayıp etmişler. Burada benim bu lambaya ne kadar da çok ihtiyacımın olduğunu bir bilselerdi asla yapamazlardı. Onlar da nasıl olsa buraya gelecekler. Aynı sıkıntıyı çekecekler ve yaptıklarına bin pişman olacaklar.” derken derinden derine çok gürültülü sesler gelmeye başladı. Korktum. Dehşete kapıldım. Ruhum infilak eder gibi oldu. Cesedimi hiç hissetmiyorum. O ölmüş. Ruhum başında bekliyor.

İki kişi geldi. Bunları tanımıyorum. Onlar da beni tanımadılar. Münker ve Nekir olmalı. Siyah tenli ve mavi gözlüler. Sert bir şekilde;

“Rabbin kim? Dinin nedir? Hangi peygamberin ümmetisin? Kitabın nedir? Kiblen neresidir?” soruları ile irkildim, dilim tutuldu. Beynim iflasın eşiğinde. Kalbim dile gelmek istiyor, lakin o da dil bilmiyor. Kelime dağarcığı yok. Oradan da bu sorulara cevap verebilecek bir mana çıkmıyor.

Kan ter içinde bu sorulara cevaplar verdim. Nasıl verdim, doğru mu verdim, yanlış mı verdim bilemiyorum. Münker’in elinde bir lamba gördüm. “Aaa lambamı siz mi aldınız?” demek ne mümkün. Zaten korkudan tir tir titriyorum. Nekir, Münker’in elinden lambayı alarak ve; “Bu senin namazın. Dünyada iken namazlarını dosdoğru kılmış isen aydınlatır. Kılmamış isen vay haline!” diyerek duya taktı.

Çok şükür ortalık biraz aydınlandı. Pırıl pırıl güçlü bir ışığı yok ama yine de idare eder.

Yağmur Altında

Hafta sonu. Bahçeli evimizin balkonda keyfimize keyif katıyoruz, artı zirveye taşımaya çalışıyoruz. Semaver fokur fokur fokurduyor, hemen yanı başımızda. Semaverde çayın tadı da bir başka oluyor hani. Biraz da duman altı oluyoruz ama değil tabii.

Vakit ikindi. Gözlerimin önünden bembeyaz paçalı bir güvercin uçup gitti. Kısa bir süre görmeme rağmen hayran oldum. Rabbim ne de güzel yaratmış. Sanki gözlerimize sokuyor; “Bakın, görün, tefekkür edin, hayretiniz artsın.” der gibi. Gökte, yerde kısacası her yerde, ne kadar da çok hayretlik ve ibretlik şeyler var, bir bilseniz. Gören gözlerden, düşünen akıl ve zihinlerden istenen ve beklenen de bu olmalı. Fakat gaflet ve ülfet dediğimiz kalın perdeler, gözlerimizin ve akıllarımızın önüne geriliyor, basiretimiz bağlanıyor ve akıl tutulmaları yaşıyoruz.

Diğer balkonumuzda bir misafirimiz varmış. Ben de sonradan öğrendim. Paçalı beyaz bir güvercin. İkinci vakti gözümün önünde süzülüp giden güvercinin ta kendisi olmalı. Bir haftadır bizim balkonda konaklıyormuş. Komşu söylemiş eşime. Oh ne güzel, çok sevindim. Eşim yiyecek içecek bir şeyler koymuş önüne. Önceleri çekinmiş, sonra biraz atıştırmış.

Güvercinin evcil olduğu her halinden belli. Yolunu şaşırmış, evini kaybetmiş olmalı. Bu ziyareti, bir müjde, bir güzellik ve bir ferahlık olarak kabul ediyorum. Hayatta tesadüfe yer yok. Muhakkak ki, Yaradan uğratmış yolunu bize. Elbette ortada apaçık bir müjde, ayağında sarılı bir nâme yok. Müjde gizli ve gizemli, esrara bürünmüş, şifreli ve kodlu olmalı. Çöz çözebilirsen. Anla ne anlayabilirsen. Onu çözecek keskin bir zeka lazım, künhüne vakıf olup yorumlayabilecek feraset ve basiret sahibi ehli kalp bir yorumcu olmak lazım.

Kendimi çok da zorlamama gerek yok. Zaman iyi bir müfessir. Bekleyip göreceğiz. İyi şeyler ümmîd ederek hayatımıza devam edeceğiz. Böylesi güzellik ve müjdeler hayatımıza şevk veriyor. Canımız biraz şevk istedi besbelli. Arzularımız çok. Bitecek gibi değil. Tadına vardıkça, sahip oldukça daha da çok istiyoruz. Gözlerimiz aç, doyması neredeyse imkânsız. Kuş yavrusu gibi ağzımız sürekli açık; “Daha yok mu, daha yok mu?” deyip duruyoruz. Buna Araplar “Hel min mezid, hel min mezid” diyorlar. Vadiler dolusu altını olan da aç, yedi deve yükü hazine anahtarına sahip Karun da aç. Bu açlık, gözlerimizi toprak dolduruncaya kadar da geçecek gibi görünmüyor. Rabbim Karun’un acı sonundan saklasın. Ne korkunçtur, bu yedi kat yerin dibi. Ne korkunçtur, cehennemın çekirdeği mağma tabakası. Düşünmek bile insanın tüylerini diken diken ediyor. Ne diken etmesi? İliklerime kadar her tarafım yandı. Büyük bir azab içindeyim. Nereden nereye geldik. Müjde dedik, ümit dedik, güzellik ve ferah dedik ruhumuzu kararttık. Neyse biz aydınlığa doğru yol alalım.

Fakat vakit gece oldu. Gündüzün nurlu göz çukurlarına karanlık doldu. Bir yandan da çisil çisil yağmur yağıyor. Rahmet hazinelerinden katre katre, letafetle nüzul ederek ağaçların yapraklarını okşuyor. Tam o esnada bir de yatsı ezanı başladı. Harika bir ses cümbüşü, ilâhî bir mûsikî.

Bu mûsikî, tenimden, kemiklerimden ve iliklerimden kalbime ve ruhuma süzülüyor, rahmetin nuranî dokunuşlarını dalga dalga hissettiriyor. Cesedim yokmuş gibi oluyor, belki de inceldikçe inceliyor. Kendimi rûhânî bir varlık gibi hissediyorum. Bu hâletten kopmak istemedim. Bunu kim isterdi ki?

Topladım eşimi yavrularımı. Balkonda huşu içerisinde, o ilâhî bir mûsikî eşliğinde yatsı namazımızı eda eyledik. O ne tatlı bir hâletti yâ Rabbi!

Daha ne oldu? İşte bizim huzurumuz, müjdemiz, sevincimiz, ferahlığımız, göz aydınlığımız, şifremiz, sırrımız! Çok şükür. Allah’ım Sana yağmur taneleri adedince şükürler olsun.

LÂYETEZELZEL

Âmiyâneyim, âcizâneyim. Çok çaresizim.

Gaflet, dalalet ve evham, aklımı, kalbimi ve ruhumu, çok sinsi ve ustaca sarsıyor.

Lâyetezelzel değilim.

Allah'ım şerikin yok. Bütün mülk Senin. Benim hiçbir şeyim yok.

Kelâm-ı Ezelinde:

“Bak!” Diyorsun bakıyorum.

“Gör!” Diyorsun görüyorum.

“Aklet” Diyorsun aklediyorum.

“İdrak et!” diyorsun müdrük olmaya çalışıyorum.

Bütün eşyanın alınına vurulmuş sikke Senin, mühür Senin, damga Senin, turra Senin, hâtem Senin.

Senden başka varlığı kim halk edebilir?

Senden başka bir çiçek suretinde kim şiir yazabilir?

Baharı Senden başka kim divan-ı kebir yapabilir?

Sen taklidi mümkün olmayan Bir Sanatkârsın.

Sen bir noktayı açar, saçar, yayar, dağıtır, ondan koskoca bir ağaç yaparsın.

Sonra da her şeyi toplar, katlar yine bir şeye çevirirsin.

Senin icadda eşin, i'câzda rakibin yok.

Şüphesiz Sen Sultân-ı Ezel ve Ebedsin.

Kalbimi, ruhumu, şuurumu serbest bıraktım:

Yalnız Seni tasdik etsin, Yalnız Sana secde etsin. Yalnız Senden yardım dilesin.

HER ŞEYE BİRAZ DA TERSİNDEN BAKARSAK...

Yarın güneş doğmasa, yaz gelmese, kış gitmese, ateş yakmasa, su söndürmese, toprak hayata saksılık etmese, bulut yağmurunu serpmese, ağaçlar meyve vermese, halimiz nice olurdu?

Onlar da bizim gibi, karakterlerini bozsalar, yalan söylesele, sözlerinde durmasalar, ikiyüzlülük yapsalar, iftiracı olsalar, fitne kazanları kaldırsalar, birbirlerine savaş açsalar, halimiz nice olurdu?

Sabah uyandığımızda kendimizi, ya bir okyanus dibinde balık olarak bulsak, ya bir kedi suretine bürünmüş olsak, ya bir ağaçta dal budak salsak, ya bir yılan gibi sürünsek, ya bir akrep gibi kuyruk sallayarak dolaşsak, ya bir pırasaya püskül olsak, ya bir akbaba gibi semada dolaşsak halimiz nice olurdu?

Çok şükür ki, Yaradan buna müsaade etmiyor. Çok şükür ki, fitrat/tabiat kanunları hatasız işliyor. Çok şükür ki, tesadüf diye bir şey yok. Çok şükür ki, hiçbir şey kendi kendini yapamıyor. Çok şükür ki, her gün güneş doğuyor. Çok şükür ki, her gün kendimi bir başka yerde değil, uyuduğum yerde buluyorum. Çok şükür ki, serseri olan hiçbir şey yok, güvensizlik yok, beni dağıtacak kaos ortamı yok.

Bu mükemmel düzen ve nizam bana elbette güven veriyor. Allah'a olan imanımı ve itimadımı artırıyor. Çok şükür bize zahmet çekeceğimiz bir şey bırakmıyor, bana da sadece istifade etmek kalıyor. Bundan iyisi elbette can sağlığı.

Güneş bedava, hava bedava, su bedava...

KAŞIN ALTINDA MERCAN İKİ GÖZ VAR

Saat gecenin biri. Temizlik işçileri çöp topluyor. Çöp arabası canavar gibi ses çıkarıyor.

İşçiler birbirlerine seslerini duyurabilmek için bağırarak konuşuyorlar. Temizlik için çalışıyorlar. Lakin gürültü kirliliği yapıyorlar.

Gece... Karanlık bir örtü. Gündüzün kirlerini kapatıyor. Gürültü karanlık örtüyü delip geçiyor.

Örtünün üzeri parlak. Ay var, yıldızlar var. Adeta bir saray damı gibi süslü. Bir şehrayin... Kesretli elektrik lambaları ile süslü bir saltanat donanması. Göklerin Sultanının haşmetinin derecesinin göstergesi.

Şimdi topraktan bir dama yatıp huzur ile gökyüzünü seyretmek, kayan yıldızlara hayretle bakmak, hafiften esen rüzgâra güzel hayalleri yükleyip Yâre göndermek vardı.

Lakin çok gürültü var. Ne bir uykuya dalmaya, ne de bir hayal kurmaya izin var. Her şeye rağmen sabah kalkıp işe gitmek var.

DEDİM GİTTİ

İnsanın sırtına vurulmuş ve hesap gününe kadar taşıyacağı manevi bir torba vardır.

İnsan, hayatında bu torbaya ne doldurursa öyle yaşar.

Torbasını çerçöple, kokuşmuş, pis, dikenli ve taşlı şeylerle doldurursa, bedenlen ve zihnen ızdırap çeker.

Dünya hayatını zindana çevirecek zehirli akrep ve yılanlarla dolu bir torba düşünün, “bunlar beni her an ısırabilir” endişesi ve korkusu içinde olmaz mısınız?

Kafayı yer insan...

Farkında olmadan çok cazip, sevimli, süslü, şaşaalı ve lezzetli olarak sunulan bu aldatıcı şeyler akıl ve ruh sağlığımızı da alıp götürmekte ve kalbimizi karartmaktadır.

İnsan, bu torbayı yumuşak, kokusu hoş ve güzel şeylerle doldurursa rahat eder, zikri geçen bütün bu olumsuz şeylerin büyük bir kısmı da yanına hiç uğramadan çeker gider.

“Ne verersen gider senin ile” sözü vardır ya!

İşte ben de; “Ne atarsan torbana gider senin ile ” dedim gitti.

KORONA NEDEN GİTMİYOR?

Etrafımdaki bazı insanlar korona neden gitmiyor ya da bitmiyor diyorlar.

Geliş nedenlerini tesbit etmeden elbette uğurlama yolunu da bulamayız.

Evvela pis idik. Yeteri kadar temizliğimize dikkat etmiyorduk. Çok şükür biraz maddi temizliği öğrendik. Lakin iyi temizleneceğiz diye su ve temizlik malzemelerinin israfı kapısı açıldı.

Yalancılar yalan söylemeye, hırsızlar da çalmaya devam ediyorlar.

Herkes dürüstlükten bahsediyor, bırakın dürüst davranmayı, konuşurken bile dürüst konuşmuyor.

Yemede içmede kullandığımız bütün malzeme ve nimetlerde lüks ve israfımızdan hiç tavize yanaşmıyoruz.

Biz tokuz elhamdülillah. Dünyanın yarıdan fazlası açıktan kırılıyor.

Mahrem yerlerini namahreme gösterme yarışı devam ediyor. Art niyetli ve iğrenç bakışlılara karşı hiçbir tedbir yok.

Haram-helal sınırları birbirine girmiş. Hassasiyetler yok olmuş.

Doğru ile yalan aynı rafta satılıyor. İnsanlar şaşkına çevrilmek isteniyor.

Nimetin alındığı ele teşekkür ediliyor, gönderen görmezden geliniyor.

Hayatta en önemli şey iman, ondan sonra namazdır. Bir ayağı çukurda olduğunu hissedenlerden başka seccadeye başını koyan yok.

Her şeyini Allah'a borçlu ama Allah'ı hiç hatırladığı yok.

Bu saydıklarımıza kendimize ve çevremize bakarak olumlu cevaplar verebiliyorsak korona emin olun gidicidir.

Eğer iç açıcı bir cevabımız yoksa koronanın misafirliği bitmeyecektir.

Bizim kafamıza vura vura uyandırana kadar gitmeyecektir.

Gitse bile Allah'ın başka sopası mı yok. Onlar devreye girer.

Allah'tan geldik yine Allah'a döneceğiz. Üç günlük dünyada Allah'ın koruması altına girmemek için neden çabalarız ki!...

Korumadan kaçan koronaya tutuluyor işte.

Biz koronadan kaçıp Allah'a tutulalım.

Allah tutarsa, ebedî garantili iş tutar.

Deli

Bir adam kuyuya bir taş attı.

Kırk tane adam uğraştı uğraştı, her yolu, her yöntemi denedi fakat bir türlü çıkaramadılar.

Sonunda bu kırk adam bir araya gelip karar verdiler:

"Bu taşı kuyuya atan adamda azıcık bir akıl olsa, bu taşı bu kuyuya atmazdı. Bizi boştan yere uğraştırmaz ve çaresiz bırakmazdı" dediler.

Ve...

Adamın alnına, "DELI" yaftasını yapıştırdılar.

BEYTULMETRUK

Gün güzeldi. Kahvaltı sofrası güzeldi, mükellefti, nefisti, iştah kabartıyordu. Renk cümbüşü de bir başka. Çaylar doldu, yenmeye başlandı. Bir yandan da sohbet ediliyordu. Sohbetten ziyade yapılan dedikoduydu.

Evin kızı ve oğlu, sanki karşısında sağır varmış gibi hep yüksek sesle konuşurlardı. İniş çıkışlar da yok değildi. Uyarılar, uyarılar, bir türlü vazgeçilemeyen kötü bir alışkanlık. Sesini duyurmaya çalışmak, baskın gelmek, haklı çıkmak, hep ben konuşayım hevesleri. Ses yükselince de kafalar şişiyor, sabırlar taşıyor, tahammül sınırları bir bir aşıyor, yıkılıyor.

Bir ara kızın sesi yükseldi. Oğlan "Neden yüksek sesle konuşuyorsun? kafamız patladı diye çıkıştı. Belli ki, oğlanın sabır kazanı dolmuştu. Kız ondan geri kalmadı. O da ona bağırdı. Ortalık elektriklendi. Şeytan iş başındaydı. Görünmezdi. Ama iş başındaydı. Çaktırmadan iş görüyordu. Bir oraya bir buraya fiştikliyordu. Oğlan homurdanarak ve kendine lanet okuyarak sofrayı terk etti. Ardından kız da terk etti. Çatallara batmış yemekler, tabakların içinde öylece terk edilmiş bir halde kalakaldı. Yetmedi oğlan "Ben dışarı çıkıyorum" dedi ve evi terk etti.

Sonra sinsi sinsi inat, kıskançlık, tahammülsüzlük, azar yemenin verdiği eziklik, hınç ve öc alma duyguları devreye girdi. Kız geri kalır mı? O da inadına evi terk etti. Böylece güzel bir kahvaltı, yarıda bitti. İnadın gözü kördü. Hiç bir şeyi göremezdi. O güzel sofraya görünmedi. O güzel lezzetleri tattırmadı. Adı üstünde kahve altı. Gerçi kahvaltıdan sonra kahve içme gibi bir âdetimiz yoktu. Bizim yoktu yani. Eskilerin vardı. Neşe ile bitseydi kahvaltı, belki kahveyi de hatırlatırdı.

Çil yavrusu gibi terk edilen evdeki sofradan, geride kalanlar için artakalan boğazlara düğüm atan, midelere yumruk gibi taş oturtan menü; şaşkınlık, soğuk duş, üzüntü ve gözyaşlarından ibaretti.

İNSAN DENEN MAKİNA

Çamaşır makinasını ustası iyi tasarlamazsa bir işe yaramaz. İşlevsiz, çamaşır yıkayamayan, hiç bir işe yaramayan çamaşır makinasını kim alır? Kim evinde süs olarak tutar? Kalabalık etmesin diye ya aldığı kimseye iade edersen, bir güzel de parayı geri alırsın, olmazsa ya hurdacıyı satar, ya da çöpe atarsın.

İnsan da bir makine gibi bir varlık. İşlevleri mükemmel, tasarımı çok iyi. En güzel surette yaratılmış. Hiçbir organının yerini değiştiremezsin. Değiştirirsen çirkinleşir.

Peki bu insan makinasının asıl işi ne? İnsan yiyor, içiyor, evleniyor, çocuk sahibi oluyor, çoğalıyor. Bunu hayvanlar da yaptığına göre insanın asıl işi elbette bu değil.

İnsanın asıl işi ve yaratılış maksadı; kendisini yaratanı iman ile tanımak ve ona ibadet etmektir. Kendisine verilen yetenekler hep bu maksadı gerçekleştirmek içindir.

Mesela çiftçi ise, çift sürebilme, ürün elde edebilme kabiliyeti verdiği için Allah'a şükretmesi gerekir. Şükretmezse çok ayıp etmiş olur. Maymun çift sürebiliyor mu? Hipapatom bir bilgisayar yapabiliyor mu? Elbette yapamıyorlar. Örnekleri hayvanlar adedince artırabiliriz.

İnsan birçok şeyi yapabiliyor. Sürekli gelişmeye ve açılmaya açık yetenekleri var. Büyük medeniyetler kurabiliyor. Bütün bunları yaparken kendisini yapan sanatçıya minnettarlığını bildirmesi elbette bir borçtur.

İnsanların birbirlerine teşekkür etmeleri nasıl güzel bir ahlakın gereği ise, Allah'a da iman etmek, verdiği nimetlere şükretmek güzel ahlakın gereğidir.

Aksi halde insan işe yaramayan bir çamaşır makinası gibi aşağı bir pozisyona düşer. O insanın neye ve nereye layık bir vaziyette olduğunun takdirini siz de yapabilirsiniz.

ÖFKE

Niye bağıyorsun? Kime bağıyorsun? Bağırınca işler yoluna girecek, bütün problemler çözülecek, bütün dertler bitecek mi sanıyorsun? Hayır! Öyle bir şey asla olmayacak.

Olacakları ben söyleyeyim. İlk önce gırtlığın patlayacak. Gözlerin pörtleyecek. Kalbin dağdar olacak. Ruhun gam denizinde boğulacak.

Böyle olunca daha iyi mi olacak? Sükunet! Lütfen sükunet. Birazcık olsun kendine acı. Sabır her şeyin ilacı. Peygamber nasihati baş tacı. Öfke iki yanı keskin bıçak. Hem seni, hem de bağırdığın kişileri keser alçak.

Peki bunlar kim? Yabancı mı? Hayır. En yakınların. Can ciğerlerin. Hayatta vazgeçemeyeceklerin. Bıçağı salladıkça kestiklerin, yaraladıkların, zarar verdiklerin, kalbini kırdıkların, gözyaşı döktürdüklerin, dökülen bir damla gözyaşına dünyayı feda edeceklerin ne olacak? Onlar dağdar olurken, darbe üstüne darbe alırken, sen mesut bahtiyar mı olacaksın? Başkalarını üzerken bahtiyar olunmaz. Kırılan kırılmıştır, artık bir daha geri konulmaz, hiçbir şey eskisi gibi olmaz.

Ne oldu? Pişman mısın şimdi? Pişmanlık fayda vermez. Hiç bir özür kalpte açılan rahnenin izini silemez. Hafıza kaydetmiştir onu artık. Silemezsin. Derinlerde bile olsa zihin hemen çeker alır onu. Sana hep şüpheyle bakılır artık. Her an "maraza çıkaracak" diye diken üstünde olurlar. "Acaba yine fevri davranacak mı?" Diye endişe içinde olurlar. Sana itimatları tam değildir artık. Bundan sonraki ilişkiler candan değildir. Soğuktur. Arada her zaman mesafe olacaktır.

Sabır gereken yerde sabretmedin. En yakınlarını kırdın. Durdine dert kattın. Şimdi daha iyi mi oldu? Kârda mısın? Zararda mısın? Başın göğe mi erdi? Allah bütün imkânları ayaklarının altına mı serdi? Öyle bir şey de yok. Öfkeyle kalkan zararlar oturur. Otur kendi derdine yan!

SAVAŞ OYUNLARI

Tertemiz bir çocukluğu vardı. Ezan okurken oyunu bırakır abdestini alır camiye koşardı. Biraz büyüdü. Büluğ çağına erdi. Her şeyi terk etti.

Her şey nefesine ağır geliyordu artık. Şeytan musallat olmuştu. İmtihan zorlaştı. Şeytan ateştendir. İnsanın ateşle imtihanı çetin geçiyor.

Dünyanın cazibedar çok şeyleri var. İnsanı aldatıyor. Cezbediyor, girdabına düşürdüğünü alıp götürüyor. Bermuda üçgeni gibi.

Bu cazibedar fitnelerden biri de internetteki sanal savaş oyunları. İnsanı öfkeliendiren, heyecanlandıran, baştan çıkaran, ağza alınmayacak laflar ettiren ve insanı manevi katil eden bir fitne.

İnsan emek emek büyüttüğü kendi çocuğunu tanıyamıyor. O küfrederken ben utanıyorum. Uyarılara aldırıyor. Abdesti namazı öğrettiğim güzel ahlaklı olması için gayret ettiğim evladım bu mu diye şaşkına dönüyorum.

Zaman şaşırtıyor insanı. Evladım yanıyor ve ben çaresizim. Zamanın çarkları kıyma makinesi gibi çalışıyor. Kötü ve aylak arkadaşlarından çok etkileniyor, sanal dünya kendisini kendinden alıyor. Anne babanın dedikleri bir bakıma askıda kalıyor.

Sivilleri katleden Ermenistan'ın caniliğini, Azerbaycan halkının feryatlarını görmezden gelen bütün doğulu ve batılı kendini iri ve adam sanan devletler gibi kulak ardı ediliyor.

Kulakları var duymuyor, duymak istemiyor. Gözleri var görmüyor, görmek istemiyor. Duyguları körelmiş, hissiz hale gelmiş. Vurdum duymazlığı almış başını gidiyor.

Vicdanı çalışmıyor. İçindeki adalet terazisi bozulmuş. Bunun Allah'tan başka tamircisi de yok. Vicdanı kara. Zihni bulanık. Hayatı düzensiz.

Adet gündüz çalışılır, gece uyunur. Bir tek gece ibadetine kalkan müminler, veliler uyumaz. Gece çalışanları hariç tutuyorum. Adam oyunların velisi olmuş. Gece sabahlara kadar oyun.

Soruyorsun "uyuyamıyorum" diyor. Bana göre işin bahanesi. Uyumak istemeyen uyumaz. Beş vakit namazı terk edeli bir hayli sene oldu. Artık Cuma namazlarını da unuttu.

Çok üzülüyorum. Evladımı ahirzamanın cazibedar fitnelerinden kurtaramadım diye.

Ölsem ardından dua eder mi diye endişeliyim. Keşke kendini kurtarsa da bana dua etmese.

Allah korusun savaş çıkrsa düşman safına koşar diye ödüm kopuyor. Bu sanal oyunlarda hep Müslüman katlediyorlar çünkü.

Müzakere kapıları kapalı. Dedim ya duymuyor, duymak istemiyor. Kendinin haklı benim haksız olduğumu düşünüyor.

Her şeyi burnundan getiren zalim bir baba da olmadım amma yine de sözüm beş para etmiyor. Çok yumuşak yüzlü olmak iyi gelmedi galiba diyorum içimden. Suiistimale uğradığımı hissediyorum.

Belki de zalimimdir. Çocuğumu dış mihraklara karşı koruyamadım, ona değer yargılarıyla donatılmış sağlam bir karakter kazandıramadım. Bir şey söylemeye kalksam sivilleri öldüren ve her yeri yakıp yıkan S300 Ermenistan füzesi gibi içime düşüyor. Tahribatı çok fazla.

İşte savaş oyunlarının şekillendirdiği hırçın genç modeli. Allah'ım sonumuzu hayretsin.

BU ÇAĞDA DA MI?

“İnsanlar bu çağda hâlâ ‘deprem ilahi bir ikazdır’ diyor. Efendi bu çağda da böyle gericilik olur mu? Aklım bir türlü almıyor. Deprem dediğin fay hattının kırılmasıyla oluyor. İşte bu kadar basit.” Demiş ahmağın birisi.

Bu iş öyle basit değil. Böyle çok yüzeysel bir bakış açısıyla yani zahir-perestlikle izah edip işin içinden çıkamazsınız. Her şeyin bir zahiri, bir de batını yani içyüzü vardır.

Zahire bakan aldanır. Ancak içyüzünü de dikkate alanlar isabet eder.

Bir işin başı-sonu, önü-arkası, sağı-solu, içi-dışı, altı-üstü vardır. Bir işte bu kadar yön varsa, tesadüf eseri olamaz. Kendi kendine bu kadar dallanıp budaklanamaz.

Her şey, birçok hikmetle yaratan bir kudret sahibini, en güzel bir surette takdir edeni, en kısa ve basit yollarla bir planlayana göstermektedir.

Görmek istemeyen görmez. Gözünü kapatanın hiç güneşi söndürdüğünü gördünüz mü? Hayır! Gözünü kapayan ancak kendi dünyasını karartır.

Bir su bardağını masadan alıp başka yere koyan olmazsa, o bardak kendi kendine bir yere gidemez. Gidiyor diyeni de hiç duymadım. İlla ki bir götüren olacak.

Bir iğne ustasız, bir köy muhtarsız, bir şehir valisiz, bir memleket sultansız olmazsa, bir deprem de sahipsiz değildir. Başiboş değildir. Bir tesadüfün eseri olamaz.

Gökte yıldızları direksiz durduran Rabbim kırık fayları istediği yerde, istediği açıda ve istediği konumda durduramaz mı? Elbette durdurur. Allah emir vermeden bir yaprak dahi kimildamaz. O’nun emri olmadan gökte bulut toplanamaz, küreler ve güneş sistemleri dönemez, insanoğlunun damarlarındaki kan dolaşamaz.

Dünya sebepler dünyasıdır. Elbette görünüşte bu sebepler önemlidir. Bir işin basamakları gibidir. Ama hiçbir sebep, bir diğerini yaratamaz. Emir almayınca işlevini göremez.

Topak ağacı yaratabilir mi? Ağaçtan meyve yaratması beklenebilir mi?

Kendini okumuş ve tahsilli gören insanoğlu, bütün dünyanın ilimlerini ve bilim adamlarını toplasa bile bir tek meyveyi yaratamadığı halde, meyve yaratmayı, hiç mektep yüzü görmemiş toprak ve ağaçtan beklerse, çok utanç verici olmaz mı?

O halde Allah’tan emir almadan fay hattı da bir depremi yaratamaz.

Tarihte Cenab-ı Allah, bazı ahlaksız kavimleri tufana maruz bıraktığını, bela ve musibetler verdiğini, bir kavmi de maymuna çevirerek helak ettiğini Kuran-ı Keriminde bildirmektedir.

Zilzal suresinde; “Yer o yaman sarsıntı ile sarsıldığı, içindeki ağırlıkları çıkarıp dışarı attığı ve insan: ‘Ona ne oluyor?’ dediği zaman, o gün yer, bütün haberlerini anlatır. Çünkü Rabbin ona vahyetmiştir. O gün insanlar, amellerinin karşılığı kendilerine gösterilmek üzere bölük bölük çıkacaklardır. Her kim zerre kadar hayır işlemişse onu görecektir. Her kim, zerre kadar şer işlemişse onu görecektir.” denilmektedir.

Ölümü öldüremeyen, depremi, sel ve yangın gibi felaketleri yok edemeyen, gözle göremediği bir habis mikropla var gücüyle aylarca savaşmaya mecbur kalan aciz insan, kendine bakmazsa, ahlakını düzeltmezse, yaptıklarının hesabının sorulacağını hesaba katmazsa, dünyada da birtakım ikazlara maruz kalacağını görmezden gelirse, akıbeti hiç de hoş olmayacaktır.

Dünyada bile uğradığı bir haksızlığın, yanlış bir hareketin hesabını soran insan, hem dünyada, hem ahirette yaptığı şeylerden dolayı hesaba çekilmeyeceğini sanıyorsa, çok büyük bir gaflet ve dalalet içerisinde olduğu açıktır.

Allah depremde hayatını kaybedenlere rahmet eylesin. Yaralılara acil şifalar ersin. Geride kalanlara da sabırlar versin.

Her musibetten, her ikazdan sonra bir muhasebe yapmamız, bir ders çıkarmamız gerekir.

Sebeb olarak gösterilen fay hattından başka, zaman geçtikçe soruşturmalar sonucu yanlış zemine inşaat yapanların, gösterilen ihmallerin, malzemeden çalanların, alan açmak için taşıyıcı kolonları kesenlerin, çürük raporu olduğu halde oturmaya devam edenlerin foyaları bir bir ortaya çıkmaktadır.

Bunların hepsi birer ikazdır. Kendimizi düzeltmek için bir fırsattır. Allah’ın yolunda gitmek için bir çağrıdır.

Allah’ın yolu çok basit. Sadece emirlerine uyacaksın, yasaklarından da uzak duracaksın. Açıkçası dürüst, adil, edepli

ve güzel ahlaklı olacaksın. Çalıp çırpımayacak ve hileli davranmayacaksın. İşte bu kadar. Aksi halde şiddetli ikazlara maruz kalabiliriz.

Rabbim bir daha göstermez inşallah.

TRAFİK MAGANDASI

Bugünlerde trafik magandası tabiri çok moda ama bu tabir beni bir türlü kesmedi. Kazma mı desem, kürek mi desem, yoksa çürük yürek mi desem bilemedim. Boğazıma gelip gelip tıkanıyor binlerce galiz küfürler. Şükür ki, edebim sıkı bir kapı bekçisi çıktı. Yol vermedi onlara. Çıkamadılar. Yuttum. Yutmak bana iyilik mi getirecek, yoksa bir dert yumağı mı dolayacak Allah bilir. Günahlardan, kusurlardan, galiz küfürlerden Allah'a sığınırım.

Dar bir caddeden çılgınca gelen ve gözleri ateş saçan bir kangodan, acı acı korna sesi geldi. Ben de yavaştan yavaştan aynı yola dahil olmaya çalışıyordum. Birden irkildim, ürperdim ve korktum. Önümden hışımla geçen şirket kangosunun ardından ben de bastım kornaya. Yüz metre ileride durdu geri geri geldi. Arabadan iki hergele kılıklı genç çıktı. Arabadan inmedim. Şöför yaklaşıncaya, camı açtım.

- Bu yolda bu kadar hızlı araç sürülür mü? Biraz yavaş gelsen, hatta dursan olmaz mı? Dedim. Bana,
- Aynaya bak aynaya! Diyerek çemkirdi ve geri dönüp gitti.

Açıkçası gitmesine çok sevindim. Kavgayı hiç sevmem. Kavga çaresizlerin, tükenmişlerin, yetersizlerin başvuracağı ilk yol. Konuşmayı bilenlerin de lüzum olursa, o da savunma için, en son başvuracağı bir yoldur.

Halbuki dikiz aynasına da bakmıştım. Gördüm. Bakmasam durur muydum? Ben firene basarken aynı anda, belki o biraz önce ateşe düşmüş gibi kornaya bastı. O gözü dönmüş maganda durmadı. Ben de durmasam, işin yoksa al sana kaza! Allah korusun.

Şirketler, ince eleyip sık dokumadan böyle gıldır gıcık adamların ellerine araba veriyorlar. Sokaklarda ne hergelelik yaptıklarını takip etmiyorlar. Ne oldum delisi, sonradan görme böyle tiplerden oldum olası hiç hoşlanmam. Çok rahatsız ediciler. Saygısızlar. Aceleciler. Başkalarını düşünmeden heveslerinin peşinde koşuyorlar. Hep kendilerini önceliyorlar.

Allah kimseyi şaşırtmasın. Ne oldum delisi yapmasın. İnsanlıktan çıkartmasın. Herkesi güzel ahlakla donatsın. Edep ile süslesin. Hak ve adaletle onurlandırsın. Vesselam.

Sen Beni Hiç Sevmedin ki...

Sen beni hiç sevmedin ki...

Seviyorum diyorsun, sevginden bir eser yok...

Şimdilerde bir görünmez heykel yaptılar. Parası çok birine bir tomar paraya sattılar... Senin sevgin de mi böyle görünmez?

Benim satılık sevgilerle işim olmaz...

Sen beni hiç sevmedin ki...

Seven sevdiğini kırar mı hiç...

Sevdiklerim üzülmesin kırılmasın diye, insan elinden geleni yapmaz mı hiç...

Seven sevdiğinin yanında olur, yoluna yoldaş, acısına paydaş olur.

Sen beni hiç sevmedin ki...

Sevseydin düşmanımın cephesinde olmaz, tekerime taş koymaz, huzurumu, umudumu soymaz, sevgimi kazazede yapmazdın.

Sen beni hiç sevmedin ki...

Belki de tanıdığın güne lanetler okudun...

Karşımda olan herkesin tezgahında kumaşlar dokudun...

Peki ne kazandın? Pabuç gibi uzamış bir dilden, cayır cayır yanmış ve kırılmış bir kalpten başka?

Sen beni hiç sevmedin ki...

Zengin malı züğürdün dilini; arsızın, yolsuzun oyunları da gönlünü yorar.

Yorulduğuna değse bari içim yanmaz.

Açgözlü aza kani olmaz, gözü yükseklerde olan burnunun dibini görmez.

Sen beni hiç sevmedin ki...

Biraz mektep görünce kendini allame-i cihan, beni sandın cahil.

Nasihatlerimi kulaklarına küpe etmedin, çuvaldızı gibi geldi zahir.

Edepsizliğe götüren kuru bilgi, sahibini eşek yapar ancak.

Sen beni hiç sevmedin ki...

Benim eşeklerle de işim olmaz.

Dünya bir sahne. Sahnede tepinen eşekler, nal sesleri, bir sürü gürültü.

O kaosa, o kargaşaya girersen ya ezilirsin ya da onlardan olursun.

Aklı olan içlerine girmez, pencerelerden seyreder.

Sen beni hiç sevmedin ki...

Sevseydin yanımda olurdu, yoluma yoldaş olurdu.

Sen beni bir kaşıkla boğmak isteyenlerle oldun, bindiğin dalı kestini, sadık ahmaklardan oldun.

Benim sadık ahmaklarla da işim olmaz.

Sen beni hiç sevmedin ki...

Kişi sevdikleri ile haşır olur. Sura üflendiğinde dünyada kimleri sevmişsen, kimsenin kimseye yardım edemeyeceği o dehşetli günde, kör kılavuzları yanında bulursun.

Sen beni hiç sevmedin ki...

Her yanın tuzak. Bu tuzaklara düşmeyesin diye yandım.

Ben ateşlerde yanarken, sen beni akşamın kıvılcığına boyadığın ateş renkli havuzlarda eğleniyor sandın. Ben yandım diye feryad ettikçe, sen ateşe odun atanlara kulak verdin.

Bilmem ki, neydi derdin?

Sen beni hiç sevmedin ki...

Doğruyu söyledim dokuz köyden kovuldum.

Artık düşmanımı uzakta aramaz oldum.

Sen beni hiç sevmedin ki...

Sevseydin...

ANLAMINI BULAMAYAN HAYATLAR

Orta halli mütegayin bir adam vardı.

Allah'tan iyi bir eş istedi. Allah da verdi.

Zamanla çocukları oldu. Onları Allah'ın rızası dairesinde yetiştirmeye çalıştı.

Çocuklar büyüdüler. Büyüdükçe bizim kapasitemiz bu kadarmış diyerek sıkı çalışmayı terk ettiler.

Kalan zamanlarını boş işlerle geçirdiler. Bâkî hayat için yaptıkları ibadetleri de terk ettiler.

Ne dünyalık, ne de ahiretlik bir kazançları olmadı.

Gök kubbede hoş bir sadaları çınlamadı.

Arkalarında hiç bir izleri kalmadı.

Varlıkları ile yoklukları bir sayıldı.

Çocuklar kendilerince hayatı içi boş ve anlamsız buldular.

İnsanlığın içini boşaltanlardan oldular.

TRENDE

Tren yolculuğunu severim. Tren bazen tünellerden geçiyor; bir aydınlık, bir karanlık oluyor.

Hayat da bir yolculuk değil midir? İşte; anne rahmi, çocukluk, gençlik, ihtiyarlık ve kabir, hepsi de gözümüzün önünde.

Bu yolculukta bazen karanlık günler yaşıyoruz. Karanlık günlerimiz, tünelde geçen günlerimiz değil midir?

Şimdi dehşetli bir korona tüneline geçiyoruz. Raylar çok bozuk. Kimimizi sarsıyor, kimimizi sallıyor, kimimizi de dışarı atıyor.

Trende mesafe önemli. Bazıları mesafeyi çoktan kaldırdı. Tedbirli olmak her zaman iyidir.

Herkesin elinde telefon var. Kimse kimseyle konuşmuyor. Telefon iyi şey lakin içinde boş şeyler çok. Boş şeylere kapılmamak lazım. Boş telefon çabuk ömür tüketiyor. Özellikle de sosyal medya, insanın zamanın çok telef ediyor. Telefon başında ihtiyarlamak ne kötü bir şeydir.

Oysa hayat kısa, yapılacak işler çok. Hayat durmuyor, akıyor. Dünya fâni; ebedî hayat ise, burada kazanılacak.

Telefon veya başka herhangi bir şey olsun fark etmez, ebedi hayatımıza faydası olacak şekilde güzel şeyler için kullanmak bizim elimizde.

İyi şeyler, iyi seçimler mutluluk ve ferahlık verir. Kötüleri ise, insanın ruhunu karartır, sıkar ve bilinmez karanlık tünellere sokar. İnsan kendi kendine hayatı neden zindan eder ki? Neden kendi kendini ateşlere atar ki?

Trende her durak sesli ve yazılı olarak hatırlatılıyor. Hayatımızda da böyle değil midir? Sürekli sesli ve yazılı hatırlatma duraklarımız var. Mesela ezan ve namaz duraklarımızda günde beş defa hatırlatma yapılır. Başımıza gelen her bir hastalık, musibet ya da terslikler de birer hatırlatmadır.

Bu duraklar, insanın aklına; “Nereye gidiyorum? Nerede ineceğim?” sorularını getirmiyor mi? Elbette getirir. Duymadım, görmedim ayağına çok yatanlar var.

Ama çoğu kimsede; “Şu korona bir bitse de eski hayatımıza ve rahatımıza geri dönsek” düşüncesi hâkim. Yasaklar, kısıtlamalar bitti; hurra!!!

Korona bir musibet, bir hatırlatma ve bir ikaz. Hem de ilâhî bir ikaz. Eskiden yapılan şeyler doğru olsaydı bu korona sopası başımıza iner miydi?

Eski hal muhal. Eskiye unutmamız, dünyayı güzelleştirmemiz ve hakça yaşanır hâle getirmemiz lazım. Bu da sadece kendini düşünmekle, bencillikle ve gayr-ı ahlakilikle asla olmaz...

Piknik yerleri, yol kenarları, Marmara denizi ve sair pâk olması gereken yerler pislikten geçilmiyor.

“Şüphesiz insan çok cahil ve çok zalimdir.”

Dünyanın yarından fazlası aç. Bu şartlarda tatil yapmayı düşünmek büyük bir bencillik. Müslümana tatil yok; dinlenme var. Emeklilik yok; son nefesine ve gücü yetene kadar çalışmak var.

Müslümanın emeklilik ve tatil yeri Cennet olmalıdır. Dünya çalışma ve zahmet, ahiret de mükafat ve ücret alma yeridir.

“Ben başkasını mı düşüneceğim? Başkalarından bana ne? Herkes kendisi çalışsın. Onlar da tatile gitsin” diyebilirsiniz.

Çocuğu, hastası, engellisi, ihtiyarı, fakiri, muhtacı, düşkünü var. Tolum bunlardan oluşuyor. Bunları görmezden gelemezsin.

Haydi sağlıklılar ve güçlüler, kendilerine nimet ihsan edilmiş olanlar! İş başına!

Bize her şeyimizi vererek bizden iman ve şükür bekleyen Rabbimiz: “Birbirinizi sevmedikçe iman etmiş olmazsınız” buyuruyor.

İmansız mı göçelim şu dünyadan Allah aşkına!

İman vesikası olmadan tatil ve istirahat memleketimiz olan Cennete asla gidimeyiz.

Haydi kardeşim namaz biletini hemen al! Yoksa Cennet gibi bir piyango ikramiyesinden göz göre göre mahrum

olursun.

NİYET HAYIR, AKİBET HAYIR

Bir sözden çok manalar çıkartılabilir. Ama sözü söyleyenin kastettiği mananın dışındaki manalardan, söyleyen mesul değildir.

Bazı sözler vardır nereye çekersen oraya kadar gider, süner de süner. Bu nedenle “bizim dilimiz lastikli” tabiri sık sık kullanılır.

Bana göre her dilde, bu türden lastikli kelimeler var.

Sözün elastikleşmesi, biraz da sözü dinleyen muhatapların niyetlerine göre de değişmektedir.

Niyetiniz kötü ise, fesatça düşünüyorsanız, aklınıza ilk önce, açık manadan ziyade, mecaz ya da argo manalar gelir.

Bu manalar, içinizden gelen hince düşüncelerle de yoğrulduktan sonra, başka ucube manalarla doldurur bütün benliğinizi. Sonra kendinizi tutamaz söyleyenin karşısına çıkar, onunla dalga geçmeye başlarsınız.

İyi niyetli adam iyiye yorar. Hüsni zan eder. Açık mananın dışındakilere tevessül etmez.

Sözü söyleyen, birtakım işaret, ima ve çağrışımlarla başka manalara sinyal yakmışsa o başka. Eğer yakmamışsa, sorumluluk başka manalara çekenlere aittir.

Ameller niyetlere göredir. Bir dilde anlatılmak istenen manalar da niyetlere göre renk değiştirir.

Niyetiniz iyi, renginiz güzel olsun.

Niyet hayır, akıbet hayır.

DUA İBADETTİR

Dua her şeyden evvel bir ibadettir. Bu nedenle duaya daima ibadet nazarıyla bakmak lazımdır.

İnsanın duaya, bütün isteklerini, niyazlarını ve sıkıntılarını giderecek olan Birisine ilticaya ihtiyacı vardır. İnsan bu ihtiyacını karşılamaya mecburdur. Yoksa dünya, onun için yaşanmaz hâle gelir.

İnsan dua ile Rabb-i Rahîmine iltica ettiği vakit, öncelikle duasını ibadet olarak kabul ediyor. Kabul ettiği duasına karşılık hemen bir sevap veriyor. İnsan duasını küllileştirdiği zaman, sevabını da küllileştirmiş oluyor.

İnsan “Allahım! Gökteki yıldızlar adedince şükürler olsun” dediği zaman sevabı da gökteki yıldızlar sayısınca çıkıyor. “Allahım! Dünya yaratıldığından bu yana, yağın yağmur taneleri adedince Sana hamd u senalar olsun” dediği zaman, sevabının sayısı da yağmur taneleri adedince çoğalıyor.

Ey okuyucu! Sakın bu sözlere itiraz edeyim deme! Çünkü Allah’ın rahmet hazineleri için bunlar hiç hükmündedir ve O’nun cömertliği sonsuzdur.

“Allah’tan dünyalık bir şeyler istemeyecek miyiz?” Diye sorabilirsin. Elbette Allah’tan her şeyi isteyeceksin. Bu Cenab-ı Hakkın hoşuna gider. Seni zaten ibadet etmen ve istemen için yaratmıştır. Ama önemli olan, dünyevî maksatlarını, dualarına esas maksat yapmamandır. Bir de “Allahım yarın gün doğmasın” gibi kabul olunmayacak dualar etmemelisin.

“Allahım bana dünyada da ahirette de iyilik ver” dediğin zaman dünyevî maksatlar da sen istemesen de peşinden gelecek ve ihsan edilecektir. İnşallah.

Allah kullarının dünyevi isteklerini uygunsa karşılar, uygun değilse ya da zamanı gelmemişse karşılamaz.

Doktora gidip “Ey doktor! Bana şu ilacı ver” dediğiniz zaman hemen verir mi? Elbette vermez. Önce muayene eder, hastalığınızın teşhisini koyar, sonra uygunsa verir, uygun değilse, uygununu verir.

İşte bunun gibi, Allah da bizim için en uygun olanını veriyor.

Aslında en uygun yer ve zaman da ahirettir. Çünkü dünya, cennet hayatı yaşama yeri değildir.

Zahmet ve imtihan yeridir. İmtihan olmazsa, insanın makamı da hayvanlar ve diğer varlıklar gibi sabit kalırdı. İmtihan insanı hamlıktan kurtarır, pişirir, olgunlaştırır, sayısız kabiliyetlerini geliştirir.

Dünya nimetleri bâkîdir. Hiç kimse bâkî nimetleri, fâni dünyada yiyip bitirmek istemez.

Cennete layık insan, sözlü ve fiilî dualarını, kulluk ve ibadetlerini düzgün yapan insandır.

BEŐİK ULEMALIĞI

Adalet bir derya. Deryanın başında birileri var. Adaleti bekliyorlar. Çok mübarek bekçiler. İyi bekliyorlar. Hem de çok çok iyi bekliyorlar. Kimseye bir Şey kaptırmıyorlar.

Oradan bir tas adalet suyu almak, kana kana içmek büyük bir maharet ister. Bu dünyadan öyle çok mahirler geldi geçti ki, haddi hesabı yok. Gelen geçer, geçen bir daha gelmez.

“Birçok giden memnun ki yerinden/çok seneler geçti çok seneler geçti/Dönen yok seferinden” [/italik]

Havuzun baŐındaki birine sordum:

“Bir derdim var. Beni kim dinler?”

Dedi:

“Seni kimse dinlemez.”

“Neden?”

“Ol mahiler derya iredir deryayı bilmezler.”

“Biz de denizin içinde olup da denizi bilmeyen balıklar gibiyiz. Artık senin susuzluğunu gidermeye bu dünya yetmez. Senin işin, geri dönüŐ bileti olmayan memnunlar kafilisinin hesabı içerisinde görülecek. Zira sana bu derdi reva görenlerin çoğu oraya gitmiŐ. Onlardan bayrağı devralanlar da bil ki, mecburen arkandan gelecekler, hiç endiŐen olmasın.”

Boş nasihat karın doyurmuyor.

Nasihat dolu, ama dünyada işe yaramıyor.

Dert dinleyecek kimse yok. Herkes kendi derdine düşmüş. Dert ebesi olmaktan korkuyorlar.

Kuvvet kanunda mı? Yoksa kanun kuvvetlinin emrinde mi olmalı?

Kantarın topuzu kaıyorsa, orantısız g gösterileri ortalıkta kol geziyorsa; kanun kuvvetlinin pençelerinde demektir.

"Zalim izzetinde, mazlum zilletinde kalıp buradan göçüp gidiyorlar. Demek bir Mahkeme-i Kbrya bırakılıyor."

Ahirete kalmıŐ adalet, dünyada beni, ahirette zalimi yakar.

Ne diyelim? Adalet, bazen böyle başına zulüm klahını takıyor işte. “BeŐik ulemaları” da hazır fırsatını ve ortamını bulmuŐken hızlı remeye geçiyorlar.

Maalesef durum böyle...

AÇIK SAÇIKLIK

Şimdiki medeniyet açık saçıklığı göklere çıkarıyor ve insanlara özendirmeye çalışıyor.

Modacılar, basın-yayın, televizyon ve sosyal medya bu konuda başrolü oynuyorlar.

“Üzüm üzümüne baka baka kararır.” İnsanların da birbirlerine baktıkları ve etki altında kaldıkları kesin.

Açık saçıklık öyle göklere çıkarılacak ve özendirilecek bir şey değildir.

Bu durum, öncelikle kişisel güvenliği tehlikeye düşürüyor. Çirkin ve iğrenç nazarları üzerine celb ediyor ve göz zinasına vesile oluyor.

Göz zinası, hem sebep olanı, hem de alıcı gözüyle ve iştahla bakmanı sorumlu kılar. İnsanı manen kirletir. Manevi kirler ve küçük günahlar, hemen tövbe ve istiğfar edilmezse, Allah korusun, kalpleri siyahlandırı siyahlandırı ta iman nurunu söküp atana kadar katılaştırır.

Bu özenti insanları da toplumu da bozar. Bunda büyük bir vebal var. İnsanları güzel şeylere özendirmek lazım.

Belki güzellik ve çirkinlik anlayışı, kişilere göre değişebilir. Ama her şeyin bir orta yolu var. Aslında orta yol, güzel olan yoldur. Çok şükür orta yolu bize gösteren elimizde bir kitap var. O da bizi yaratan Rabbimizin bizi muhatap alarak gönderdiği Kur'an'dır. Adeta pusula gibi. Bizi ne ortalıkta, ne de yolda bırakır.

Kur'an'ı dinleyen rahat eder. Kendi aklına güvenen, nefesine itimat eden ise kaybeder.

Kur'an, insana büyük değer veriyor, kişiliğini ve şahsiyetini itibarlı bir şekilde nasıl muhafaza edebileceğinin yöntemlerini gösteriyor. Bu yöntemlere uymak, kişiyi manen kemale erdirtir. Aksi ise, sefih yapar.

Şeyh Galip: “Hoşça bak zatına kim zübde-i âlemsin (âlemin en kıymetlisisin) sen/Merdüm-i dîde-i ekvân (yaratılmışların göz bebeği) olan âdemsin sen” Diye boşuna dememiştir.

Kaliteyi düşürmeye hiç gerek yok değil mi?

ANNESİZ KALDIM

[ikiyanayasla]Arkadaşımın annesi vefat etti. Taziyeye gittim.

“Allah rahmet eylesin. Mekanı cennet olsun.” Dedim.

[ikiyanayasla]“Allah razı olsun. Annesiz kaldım” dedi masum bir çocuğun öksüzane bir hüznü içerisinde.

İçim parçalandı. Arkadaşımı gayet iyi anlayabiliyorum. Ben de annemi 5 yıl önce ebediyete uğurlamıştım.

Biz de yaşlandık. Topun ağzındayız aslında. Ne kadar yaşlanırsak yaşlanalım, illaki anne şefkatine, onun cismani varlığına ihtiyaç hissediyoruz. Bir anne için çocuk yedisinde ne ise, yetmişinde de öyle olduğu gibi, çocuk için de anne aynıdır.

“Ne yapacaksın? Dünya ebedi değil. Zahmetten rahmete gitti. Dünyadaki yaşlılığın ve hastalıkların getirdiği ağır yüklerden kurtulmuş oldu. Ruhlar bâkî. Bir duvarın ya da perdenin arkasında olan birisini, görmesek de konuşup anlaşabiliyorsak, kabre giren yakınlarımızla da bu şekilde manen görüşebiliriz. Her gün Yasinler ve Fatihalar okumak suretiyle onlarla zaten manen görüşmüş oluyoruz, irtibatı kesmiyoruz. Ruh ve kalplerimizin bağı kesintisiz devam ediyor. Dünyada onların boşluğunu illaki hissedeceğiz. Bu da hayatın bir cilvesi. Gelen gidiyor, giden dönmüyor. Biz de sıramız geldiğinde gideceğiz. Ta ki başkalarına yer açılsın. Neyse, üzülme kardeşim. Allah sabırlar versin. Tekrar mekanı cennet [/ikiyanayasla]olsun.”

“Teşekkür ederim.”

“Allah’a emanet olunuz. Hoşça kalın.”[/ikiyanayasla]

"APTALLIĞINIZA DOYMAYIN"

Yıllar önceydi. Dayımın evine ziyarete gitmiştim. Alt kattaki kiracılarıyla sorun yaşıyorlardı. Bekâr bir genç oturuyordu. Adam ne ev kirasını, ne elektrik ve ne de su paralarını ödüyordu.

Dayım artık bıkmıştı. Bir an önce, kiraları da elektiriği de suyu da ödemededen çıksın istiyordu.

Genç adamın ağabeyi destek için gelmişti. Bir üniversitede memur imiş. Bilgiç bilgiç de konuşuyor, lafı eveleyip geveleyip duruyordu. Niyetleri belliydi: Hiçbir şey ödemededen ellerini kollarını sallayarak gitmekti. Gittiler de...

Dayımın "Sizden hiçbir şey istemiyorum. Evimi derhal boşaltın" demesi üzerine alacağını almış oldu ve bize "Aptallığınıza doymayın" diyerek evi boşaltıp gittiler.

Evet biz maddeten aptal durumuna düştük. İnsanlar birbirlerini sürekli aldatıyorlar. Ne yapalım? Aldananlar kafilesine bir de biz katılmış olduk.

Ama madalyonun diğer tarafı öyle değil.

Adamlar bizi aldatınca başları göğe ermedi.

Belki de bu utanç verici hareketlerini, bir marifetmiş gibi, başkalarına ballandıra ballandıra, anlatmışlardır. Anlatsınlar. Hiç önemli değil. Ama bizim ruhumuz bile duymadı. Kimse gelip "amma da aptallık etmişsiniz demedi." Biz unuttuk gittik.

Ama Allah bunu unutmaz.

O'nun Kirâmen Kâtibin melekleri yazmamazlık etmez.

Bu, ahirette muhakkak karşılıklarına çıkarılacak: "Gelin hesap verin bakalım" denecek. "Aptal kimmiş gelin görün" denip suratlarına ayna tutulacak.

Aldatan aptaldır. Aldatan aptaldır. Aldatan aptaldır.

Onlar bir şey kazanmadılar.

Sadece Cehenneme ateş aldılar.

Aldatan

RÜYA

Gece oldu. Herkes yatıyor. Bir ben ayaktayım. Ayakta derken masa başında çalışıyorum. İkinci katta balkondayım. Tavan lambası yanıyor. Sinekler böcekler hem lambanın, hem de benim etrafıma üşüşüyorlar. Aslında onlar ışığın meftunudurlar. Benden de alacakları var elbet. Kanımdan emmek istiyorlar. Biraz da onları kovalamakla meşgulüm. Çalışmam çok verimli olmuyor. Bıkkınlık geldi. Bıraktım.

Yoldan gelen geçen arabalar var. Gecenin sessizliğini bozuyorlar. Cırcır böcekleri her zamanki gibi konserlerine devam ediyorlar. Onların sesleri araba sesleri gibi tırmalayıcı değil.

Canım kahve çekti. Geceye bir Türk kahvesi iyi gider. Kızım kalkıp geldi. Bir köpüklü kahve yapmasını istedim. İçtik güzelce. Zaman bir hayli ilerledi. Yatma zamanı geldi. Kahve uykumu kaçırmaz. Bazılarının kaçırıyor. Zihin yorgun, vücut bitkin olunca, hiçbir şey kâr etmiyor. Yerimden kalkıyorum. Her şey arkamda kaldı, unuttum. Şimdi sadece uykuya odaklandım. Yastığım uzaktan uzağa bana göz kırıyor. Meftun oluyorum. Bu uykumu daha da tatlı hale getiriyor. Başımı yastığa koyar koymaz uykuya dalmak âdetimdir.

Çok sık rüya görmem. Belki de her gün görüyorum ama hatırlamıyorum. Hatırladığım bazı rüyaların çoğu yarım yamalak. Net görülen sahil rüyaları da sırrı bozulmasın diye kimseye anlatmamak, zamanın tabir etmesini beklemek lazım.

Sahil rüyalar; Allah'tan bir müjdedir. Şeytani rüyaların şerrinden de Allah'a sığınmak lazım. En sadık rüyalar, seher vakitlerinde görülen rüyalarıdır. Hatırımda kalacak sahil rüyaları görmeyi elbette ben de çok istiyorum. Ama bu aynı zamanda nasip işi olsa gerek.

Yastığıma erişene kadar, ayaküstü, kaşla göz arası rüya hakkında zihnimden bunlar geçti. Herkese tatlı rüyalar...

SEVGİLİ GÜNLÜĞÜM

Herkes günlüğüne “sevgili günlüğüm” diye başlar. Benim için ne sevgili, ne de sevimli? Yani sevilecek bir tarafı yok. Seven sever ona da bir şey diyeceğim yok. Diyeceksiniz ki, niye sevmiyorsun? İçten konuşursan, içten pazarlıklı olursun, kendi kendini çekiştirirsin. Dıştan konuşsan, el âlemi çekiştirip duracaksın. Ne lüzumu var? Günah kardeşim günah. Kimin ipliğini pazara çıkaracaksın? Sonra çıkan o iplik alıcı bulacak mı? Ya seni ayıplarlar mı? Bir de ya yerin dibine geçirirlerse? Bütün bunları göze alarak “sevgili” lafını sarf etmek lazım.

“Sevgili günlüğüm”den sarf-ı nazar, en iyisi ben kendi içimdeki kurtları dökmek için kullanayım bu mecrayı. Şimdi diyeceksin ki, ne kurdu var içinde? Ne soruyorsun ey birader? Kurtsuz insan mı var şu yeryüzünde? İster kıl kurdu olsun, ister kurdeşen, isterse gittikçe ejderhaya dönüşecek olan ve içimdeki kurt mesabesindeki sıkıntıların olsun ne fark eder? Sanki çaresini mi bulacaksın? Teselli mi vereceksin? Yoksa o içimdeki yedi başlı ejdeha ile yalınkılıç cenge mi çıkacaksın? Yok yok. Ben içimde asla böyle bir savaşa izin vermem.

Herkes kendine baksın. Ben de kendime bakayım. Bu öyle aynanın karşısına geçip bakma değil. Elbette ona da bak. Bakımlı ol. Saçlarını tara. Üstünü başını düzelt. Öyle sallımsaçak, sampullu, sümpüllü bir pespayelikle de gezme. Ben asıl iç dünyamızı kastediyorum. Hani elbiseleri bazen iyi temizlensin diye içini dışına çeviriyoruz ya. Tam da işte öyle. Vücudumuz da bir elbise. İçimizi dışımıza bir çeviriverelim bakalım. Neler dökülecek neler. Halı altı yaptığımız süprüntüler gibi, ne pisliklerimiz dökülecek ortaya. Utanmayalım. Ara sıra hatta sık sık böyle temizlik iyidir. Yani aynayı içimize turalım. Bırakın biraz da kendi kendimizden utanalım. İfşa etmemize gerek yok. Kendimize itiraf etsek yeter. Başkalarına değil, kendimize doğrucu davut olalım.

Gerçekler acıdır. Bazen acı biber yiyoruz, acıdan da zevk çıkarıyoruz. Aynen onun gibi. Çuvaldızını kendimize batıralım, iğneyi yine de başkalarına batırmayalım. Başkalarına karşı biraz şefkatli olalım.

İnsan bir olay karşısında, haksız dahi olsa kendi nefsinin, avukat gibi müdafaa eder. Bu insanın tabiatında var. Zaman enaniyet zamanı. Enelerin hindi gibi kabardığı, tevazuun, diğergamlığın, kardeşliğin, şefkat ve merhametin unutulmaya yüz tuttuğu dehşetli bir zaman. Başkalarını düşünmeden, onları sevmeden, paylaşmadan yaşamak neredeyse imkânsız. Bu imkânsız bildiğimiz halde, bencilliğimizi baş tacı ediyoruz.

Kalp sadece bir et parçası değil. Günde sekiz ton kan pompalar pompalamasına ama, evire çevire dünyayı da damarların içerisinden geçirir, kainat içinde misket gibi kalır.

Allah “Ben hiçbir yere sığmadım, yalnızca kulumun kalbine sığımdım” diyor. Bu ne müdhiş bir şey Allah’ım!

Rabbiyle olana her şey dost olur, düşmanlığı bırakır, her şey sevimli gelir. Gözlerine bir güzellik, gönlüne bir ferahlık gelir. Her şeyi güzel görür. Ruh o gözlerle dünyayı seyrettikçe letafet ve nuraniyet kazanır, kemal bulur, gerçek insan olur.

İnsan bencilleştikçe hayvaniyet gavyasına düşer. Hani dünya için var gücümüzle çalışıyoruz ya. Başarıdan başarıya koşalım, dünya makamlarını alıp coşalım istiyoruz ya. Elde ettikçe de bir türlü gözümüz, gönlümüz doymuyor. Tatmin de olamıyoruz. Yani ağız aç!

Her şey dünya değil arkadaş. Dahası, her şey dünyada değil. Burası bir vitrin. Asıl mallar geride. Burası tadımlık, doyumluklar ahirette. Vitrinin parlaklığı bizi sarhoş ediyor. Her şeyi dünya sanıyoruz.

Dünya bizi elinde tutmuyor ki. Gelen gidiyor, giden gelmiyor. Anlayacağınız iki kapılı bir han. “Haydi durma! Yolcu yolunda gerek” diye handa üç günden fazla misafir etmiyor.

Maden dünya böyle vefasız. Madem yolcuyuz. Dünya bizi atmadan, varacağımız yere uygun azık hazırlamaya bakmalıyız.

İşte gözlerinle görüyorsun! Dünya, ağlamaya degecek bir meta değil be arkadaş.

ELEKTRİK NE BÜYÜK BİR NİMET

Elektrik ne büyük bir nimet. İnsanlık çalışmış didinmiş, kainatta var olan fakat, ele avuca sığmayan bir enerjiyi ufak bir cam parçasının içine hapsetmiş ve arzu ettiği her karanlık yeri aydınlatmış. İlginçtir, hapsetmek zindanı hatıra getiriyor. Zindan ise, ışık almayan kapkaranlık bir yer. Temeli karanlığa dayanan bir fanustan aydınlık elde edilmiş. Ne kadar harika değil mi? Elektriğin kullanıldığı alanlar saymakla bitmez. Konumuzla ilgili olmadığı için onlardan bahsetmeyeceğiz.

Peygamber Efendimiz (asm) zamanında Mescid-i Nebevi, geceleri namaz kılana kadar yakılan hurma dallarının alevi ile aydınlatılıyordu. Temim Ed-Dari (ra) adında bir sahabe tüccar, Şam'da zeytinyağı ile yanan bir kandil görür. Alıp getirir, Mescide-i Nebevi'ye koydurur. Onun aydınlığında namazlarını kılarlar. Namazdan sonra herkes merak içindedir. Acaba Peygamber Efendimiz (asm) bu duruma ne diyecek? Veya gayrimüslim icadı diye kaldırım mı diyecek? Peygamber Efendimiz (asm) önce mecsidi kimin aydınlattığını sorar. Temim Ed-Dari (ra) "benim" deyince, "Sen bizim mecsidimizi aydınlattın. Allah da senin kabrini aydınlatsın" der. Herkes sevinir. Bu tavır yine Peygamber Efendimizin (asm) ilim Çin'de de olsa alınız hadisini de hatıra getiriyor.

İman da kul talep ettikten sonra, Allah'ın kulun kalbine koyduğu bir nurdur. Bu nur, insanın ruhunu ve dünyasını aydınlatır. Lambayı nasıl yanması için yağ, gaz ve elektrik gibi enerji kaynaklarıyla sürekli beslemek gerekiyorsa, lamba gibi kalbe bırakılan nurun da sürekli beslenmesi gerekir. İman nurunun beslenmesi de amellerle olur. Her ikisi de birbirinin olmazsa olmazıdır. Aydınlatmayan ampül patlaktır. Patlak yani amelsiz ampülün yeri de çöptür. Dolayısıyla insan da amelsizlikle, vazifesizlikle, sorumluluklarını yerine getirmekle patlak bir ampül muamelesi görebilir. Allah korusun.